

РІК LXXVI, Ч. 4

КВІТЕНЬ – 2019 – APRIL

№ 4, VOL. LXXVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXVI КВИТЕНЬ Ч. 4

Україномовний редактор – **Лариса Тополя**
Англomовний редактор – **Тамара Стадниченко**

Редакційна колеґія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА

Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,

Софія Геврик, Петруся Савчак,

Ірена Грамяк, Лідія Слиз

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXVI APRIL № 4

Ukrainian-language-editor – **Larysa Topolya**
English-language editor – **Tamara S. Cornelison**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Sophia Hewryk, Petrusia Sawchak,
Irena Gramiak, Lida Slysh

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Вітання з Великоднем	1
Маріянна Заяць. Ділимось вістками і думками.	2
Г. Маняко. Писанка.	3
Oksana Lodziuk-Krywulych. New UNWLA Website Launched.	4
Marianna Zajac. Sharing News and Views.	5
Myroslava Stefaniuk. Pysanka.	6
Nadia Nynka. UNWLA Establishes Fund Supporting the Spiritual Rebirth of Ukraine.	7
Вісті СФУЖО.	8
СУА створює Фонд на Підтримку Духовного Розвитку України	9
Marta Kolomayets. Remembering a Dear Friend.	10
Irena Gramiak. Being Different: An Easter Parable.	12
T. Cornelison. Pysanka Party Blues.	13
Лариса Тополя. Благодійність, що повертається радістю.	14
Надія Дейчаківська. З нагоди 75-річчя журналу.	15
Наталія Байдюк-Слободян. Я люблю вдивлятися в Його обличчя. ...	16
Тарас Петриненко. Чорнобильська зона. / Our Cover Artist.	17
Оксана Шараневич. Заповіти Тараса Шевченка.	18
Доброчинність. Стипендійна акція	20
Олександра Юзенів. Нюрнберг.	21
Любов Дмитришин-Часто. «Відщепенці».	23
Діяльність округ і відділів.	25-27, 30-31
Аліна Акуленко. Про котики.	27
Говоримо красиво. Українські слова, які надихнуть.	29
Виховання дітей - це складно?.	32
Ihor Magun. Our Amazing Memory.	33
Нашим дітям.	34
Наше харчування.	36

На обкладинці: **Ореста Шепарович.** Батьківщина. Шиферний камінь,
фраґменти писанки (Пасхальне яйце).

Our cover: **Oresta Szeparowycz.** Homeland. Slate stone, fragments of pysanka
(Easter egg).

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:
UNWLA / Our Life

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **5th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2019 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

**203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою
членської вкладки через відділ. **Передплатникам**
письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member
annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

Щиро вітаємо усіх наших читачів зі святом
Христового Воскресіння!

Нехай Великодні свята принесуть у Ваші
домівки достаток, спокій та добробут!

Нехай Ваші серця наповнюються добром і
милосердям! Нехай сяйво Христового Воскресіння
зігріває Ваші душі теплом і радістю!

Нехай зміцнюються Ваша любов та віра у
завтрашній день! Адже з мелодіями гаївок,
запашною паскою та барвами писанок на землю сходить Боже
благословення!

Бажаємо, щоб Великдень надихнув Вас на нові звершення на благо
українського народу. Божої ласки та благодаті в усіх Ваших починаннях.
Христос воскрес! Воскресне Україна!

Котилася писаночка з гори на долину,
Прикотилась прямисінько до нас у гостину,
А за нею йде Великдень, несе білу паску,
Дзвонить в дзвони, всім дарує радощі і ласку.
Відчиняймо воротонька, гостоньків вітаймо,
Христос Воскрес! Усі разом мерщій заспіваймо.

Редакція журналу «Наше життя»,
Головна Управа Союзу Українок Америки

З Великоднем!

Квітень 2019-го року дарує нам Великодні свята і пропонує можливості для роздумів; цей час може стати часом духовності. Саме на фоні цього святого періоду СУА схвильовано і радісно оголошує наш новітній проект – **«СУА підтримує духовне відродження України»** (будь ласка, див. оголошення на с. 7).

Ми відчуваємо, що це той сприятливий час в історії України, коли можна допомогти і Українській католицькій церкві, і Православній церкві України у питанні навчання семінаристів, особливо враховуючи початок об'єднання православних церков у січні цього року. У особливий час війни та неспокою в Україні ці церкви намагаються повторно утвердити християнські моральні та сімейні цінності з допомогою свого місіонерського служіння. Проголошенню цього особливого проекту передувало багато розмов з ректорами Трьохсвятительської духовної семінарії та Волинської православної богословської академії. Головною причиною вибору цих двох навчальних закладів стало те, що наразі обидва зосереджуються на навчанні майбутніх священників, які здійснюватимуть свою духовну місію у східних регіонах України, аби принести з собою духовне відродження цих земель. Я мала особисту зустріч з отцем-ректором Петром Жуком у вересні 2018-го р., зустрілася з багатьма семінаристами і оглянула аудиторії та церкву. Відданість персоналу і викладачів, а також наповненість семінарії миром і надією були просто очевидні. Член Екзекутиви СУА Валентина Табака відвідала українські православні семінарії. До Волині її привів патріотизм місцевої академії. Там вона поговорила з митрополитом Луцьким і Волинським Михаїлом Зінкевичем та ректором Володимиром Вакіном і була вражена чітким баченням шляху Академії до досягнення своєї місії. У вівторок, 5-го березня, я поговорила з отцем-ректором Жуком, аби поділитися запропонованим нами проектом, його основними директивами, запланованими нами заходами щодо збору коштів і попросити про

його поради та згоду на те, аби рухатися вперед. Він був дуже вдячний і зазначив, що семінарія досить переповнена, оскільки кількість семінаристів зростає до 78, і що проект СУА є саме на часі, оскільки потреба стає все актуальнішою. Він швидко запитав, чи не могла б я приготувати презентацію про семінарію та її студентів, її цілі, тощо для членів СУА. Посмію сказати, що отець-ректор Володимир Вакін з Волинської академії був ще смиреннішим і вдячнішим (якщо це можливо), оскільки у минулому його Академія не отримувала багато уваги чи фінансової підтримки від діаспори. Він зазначив, що був глибоко вражений виявом такої щедрості, такою організацією, яка допомагає іншим, хоча «не мусить цього робити». Ми з ним поговорили про історію СУА та бачення Союзу щодо проекту підтримки освіти семінаристів, які повернуться на Схід, щоб служити Церкві. Ректор Вакін запитав щодо можливості включення Академії до нашого членства. Над цим ми працюватимемо разом.

У 2015-му р. СУА створив фонд «Допомога жертвам Війни Гідності», а у 2016-му почав підтримувати «Простір Надії» – Центр психічного здоров'я в УКУ. Перший проект спрямовував адресну допомогу людям, травмованим фізично, а другий – особам з психологічними травмами внаслідок війни. Духовність відіграє вирішальну роль у зціленні «всієї» людини. СУА вважає, що, допомагаючи двом найбільшим церквам України навчати майбутніх священників, які зосередяться на регіонах, географічно розірваних війною, ми сприятимемо процесу зцілення населення. Приєднуйтеся до нас і знову творіть зміни у житті інших! Разом ми можемо досягти більшого!

Ще одним важливим оголошенням цього місяця є запуск нашого нового вебсайту СУА (див. оголошення на с. 4). Заголовок домашньої сторінки «Місце зустрічі багатьох історій та нових можливостей» підсумовує саме те, що охоплює і відображає цей оновлений вебсайт. Одна з основних цілей полягала у допомозі новому відвідувачу нашої сторінки дуже швидко зрозуміти, *ким є СУА, та що СУА робить*. Думаю, ви погодитесь з тим, що ми досягли цієї мети! Я вдячна всім членам Комітету, керівництву нашого проекту та Юрію Кучеренку, менеджеру проектів зі Львова, волонтеру та прихильнику СУА, за їхню завзятість і відданість. Нашою відправною точкою була лише ідея! Ми продовжуємо разом розширювати, поповнювати, модифікувати електронну базу СУА і просимо вашого внеску й терпіння.

До того часу, як ви отримаєте цей випуск, головна управа СУА вже проведе своє щорічне засідання і звіт буде представлено у травневому випуску «НЖ». У центрі уваги засідання Головної управи 2019-го р. було навчання нових голів окружних управ СУА. «Нових?» – запитаєте ви. Так, оскільки 2019-й був останнім роком «обмеження щодо двох дворічних термінів» для голів окружних управ СУА, тобто тих, хто займав ці посади станом на час проведення Конвенції 2014-го р., коли наші делегати прийняли поправку до положень щодо обмеження терміну повноважень. Годинник обмеження терміну повноважень почав відміряти час для окружних управ СУА у 2015-му р., а точкою

відліку для відділів став 2016-й. Ми усвідомлюємо, що багато наших членкинь можуть ніяково почуватися у лідерській ролі, але ми, як організація, повинні виховувати нових лідерів. Частиною процесу виховання потенційних лідерів є те, що люди, які займали високі посади впродовж довгого часу та отримали значний досвід, мають уступити своє місце і слугувати менторами, порадиниками і підтримкою для новообраної голови нової окружної управи. Це природний процес. Вітаємо наших нових провідників округ СУА!! Ми станемо вашою опорою і підтримкою!! Щира повага і сердечна вдячність тим, хто вів нас дотепер!! Очікуємо вашого наставництва!!

*Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
У цей Великодній час бажаю всім і кожному з наших читачів можливості наповнити своє життя новою надією, новими цілями, новими прагненнями!*

Писанка

О, писанко! Ти символ України!
Любові й миру вірна берегиня!
Ти – воскресіння весняний цілунок!
Ти – мамин великодній подарунок.

Несеш ти людям радість веселкову,
Всміхаєшся крізь хмари Бога словом,
Й коли тобою хата наша сяє,
В душі у нас світанок розцвітає.

Тебе із нами разом убивали,
Підковами залізними топтали
Та смерті ти не віддала життя
В ім'я народу, правди й майбуття.

І згинуть всі, хто зло на світі сіє,
А писанка добром весь світ зігріє,
За нею вічність, небо, Україна.
Вона плека в душі дитини,
Вона любові й миру берегиня,
І серця нашого поезія й святиня.

То й хай по світу символ України
Несе проміння сонячне людині,

Листівка «Пасхальні яйця – «Pysanky» різних регіонів України». Надрукована Ukrainian Bicentennial Committee у Філадельфії, 1976.

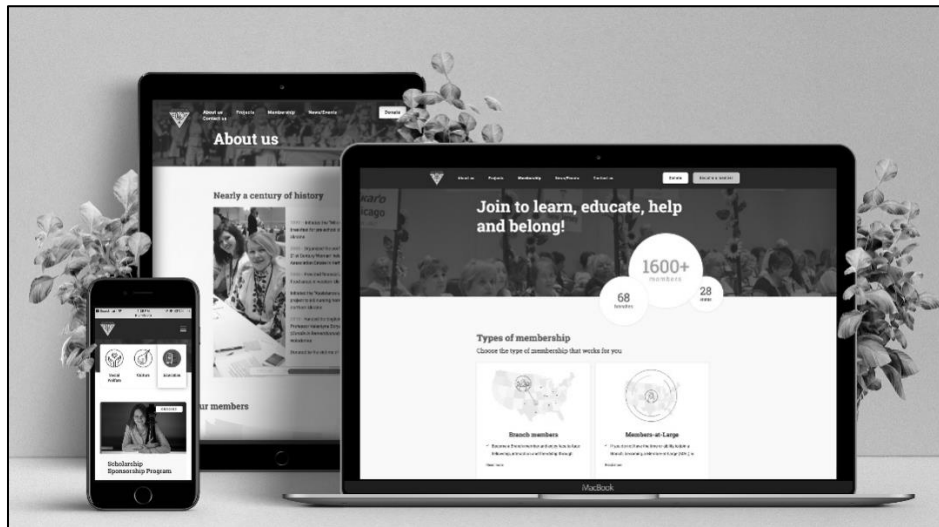
Суцвіття веселкові всюди сіє,
І Землю всю теплом добра зігріє!

Г. Маняко, США.

Where Rich History Meets New Opportunities

New UNWLA Website Launched

by Oksana Lodziuk-Krywulych, UNWLA Social Media Chair

The UNWLA is proud to announce the launch of its new website in April. The new website (located at unwla.org) will provide access to the various projects the UNWLA is involved in, including details about funds spent on Social Welfare projects, Arts and Culture, Education, and other UNWLA initiatives. A News and Upcoming Events section informs our members and the general public about the latest UNWLA endeavors. Those interested in the UNWLA's achievements will see a history of our accomplishments over the decades since the organization was founded in 1925. A "Become a Member" section provides information about the benefits of becoming a UNWLA member along with an online application form. Potential members will find the addition of an interactive branch map helpful in locating all branches in a particular state. All past issues of *Our Life* and our convention books will be available on line for download or display.

The redesign of the website was a long and elaborate undertaking that involved a committee comprising various UNWLA Board members and others, who came together at the 2017 convention and worked with a web design team in Ukraine. Headed by Yulia Zimmermann, a member of Branch 107 in San Jose, the committee consisted of UNWLA President Marianna Zajac, 1st VP Lydia Jachnycky, 2nd VP Christine Boyko, 3rd VP Nadia Nynka, Officer-at-Large Mariya Andriyovych, Social Media Chair Oksana Lodziuk-Krywulych, and Liaison for Members at Large Ivanka Olesnycky. UNWLA Secretary Iryna Buczkowski joined the endeavor a bit later.

Committee members met nearly every Tuesday, via Skype, over the course of more than a full year to discuss projects to be presented, layout and other related matters. Content was provided by various committee members with Ms. Zimmermann serving as the liaison with the design studio in Ukraine. As committee members conducted research on our past achievements and discovered new facts, we were amazed at the rich history of the UNWLA and the tireless efforts of past generations of members of our organization. We hope that those achievements will be an inspiration to our current and potential members to work as tirelessly to help Ukraine achieve its potential greatness.

From the onset, the overarching goal of committee members was to develop a dynamic new website that would showcase the wonderful work of the Ukrainian National Women's League of America, serve as a resource tool and attract new website visitors who might potentially become members of our organization or who might be inspired to provide monetary assistance for our various endeavors. Future plans include adding more functionality. One feature to be added is a members' only section, which will include the UNWLA's bylaws, policies and procedures, reporting forms and other materials.

We invite all UNWLA members to browse the new website, and we ask for your feedback, comments, observations and suggestions for future enhancements. All responses should be sent to sanalodz@gmail.com. Your feedback will enable us to continually improve and enhance our site.

Christ is Risen!

Indeed he is Risen!

I wish each of our readers the opportunity to fill your life with new hope, new goals, new aspirations this Easter season!

— UNWLA President Marianna Zajac

Sharing

**NEWS
& VIEWS...**

Marianna Zajac, UNWLA President

April 2019 brings the Easter season upon us. It is a time of spirituality, and offers us the opportunity to reflect. Within this context during this holy season, the UNWLA leadership is proud and excited to announce our newest project: **UNWLA Supports the Spiritual Rebirth of Ukraine.** (see article announcing this initiative on p. 7).

UNWLA leadership feels that this is the opportune time in Ukraine's history (especially since the unification of the Orthodox churches in January of this year) to help both the Ukrainian Catholic and Ukrainian Orthodox churches via the education of seminarians. Both churches are trying to reaffirm Christian, moral and family values through their missions, especially at this time of war and unrest in Ukraine. Before this very special project was announced, multiple conversations took place with the rectors of the Three Saints Theological Seminary and the Volyn Orthodox Theological Academy. The main reason these two educational institutions were chosen for this initiative was that both are presently focusing on the training of future priests who will take their spiritual mission into the eastern regions of Ukraine to encourage and facilitate a spiritual rebirth. I had personally met Fr. Rector Petro Zhuk in September 2018. During this visit, I also met many seminarians and toured the classrooms and the church. The

dedication of the staff and faculty and the peace and hope felt in the seminary were palpable.

In connection with our new endeavor, UNWLA member-at-large Valentyna Tabaka researched Ukrainian Orthodox seminaries and was drawn to Volyn by its patriotism. She subsequently spoke with the Metropolitan of the Lutsk and Volyn Eparchies, Mykhail Zinkevych, and Rector Volodymyr Vakin, respectively. Ms. Tabaka was especially moved by the Volyn Academy's clear path to fulfilling its mission.

On Tuesday, March 5, I shared with Rector Zhuk our proposed project guidelines and our planned fundraising efforts, asking for his input and agreement so we could move forward. He was very grateful, stating that the seminary has become quite overcrowded as the number of seminarians has grown to 78, and confirming that the UNWLA project was very timely as the need has become more pressing. He asked if he could prepare a presentation about the seminary and its students, its goals, etc., for the UNWLA membership.

Fr. Rector Volodymyr Vakin of the Volyn Academy seemed to be even more humble and grateful for our offer to help because his Academy has not received much attention or financial support from the diaspora. He stated that he was awed by such generosity and also awed by an organization willing to help others without "having to do so." He and I reviewed the UNWLA's history and the organization's vision for supporting the education of seminarians who would return to the East to serve the Church. Rector Vakin asked for suggestions on introducing the Academy to our membership, and we will be working together to achieve this end.

The UNWLA created its War Victims' Fund in 2015 and followed this by supporting Prostir Nadii in 2016. The first endeavor was to help the

physically wounded; the second was geared to the psychologically war-traumatized. This endeavor is grounded in the premise that spirituality plays a decisive role in healing the “whole” person. The UNWLA leadership believes that enabling the two largest churches in Ukraine to educate future priests who will focus on the geographical war-torn areas will, in turn, enable the process of healing. Join us, once again, in making a difference in the lives of others. Together we can do even more!

Another important announcement this month concerns the launching of our new UNWLA website. (please see announcement on p. 4). The home page lead line, “Where rich history meets new opportunities” sums up what this redesigned website captures and reflects. One of the main goals was to allow a new visitor to our webpage to understand very quickly *who* UNWLA is and *what* UNWLA does. I think you’ll agree that we’ve accomplished this! I thank each Committee member involved, our project leaders here in the United States and Yuriy Kucherenko, our volunteer and project manager in Lviv, for their tenacity and dedication.

We started with an idea and went from there! As we continue to work together to expand and modify this UNWLA electronic home base, we ask for your input as well as your patience.

The UNWLA National Board will have held its annual meeting by the time you receive this issue, and a summary of this meeting will be published in May’s OL. The planned focus of the 2019 Board meeting centers on training of new Regional Council presidents. “New?” you may ask. And the answer is “Yes” because 2019 is the final year of the “two two-year term limits” for regional council presidents (specifically those who were in office at the 2014 Convention, when the term-limit amendment to the by-laws was accepted by our delegates.) The term-limit clock started ticking for regional councils in 2015, while the branch limit starting point was 2016. We understand that many of our members may feel uncomfortable taking on leadership positions, but one responsibility of any viable organization is to develop new leaders. An integral and natural part of this process of developing potential leaders is to recognize that those who have been in leadership positions for a long time and have gained solid experience must step aside and serve as mentors and advisors and be supportive members to a new president and new regional board.

I end with heartfelt congratulations to our new regional leaders. We are here to support and guide you. Sincere respect and many thanks to those who have led until now. We treasure and value your continued support and guidance.

Pysanka

by Myroslava Stefaniuk

I hold a raw, white egg.
Burnt beeswax, vinegar and dyes
flow onto milky curves
in lines, dots, triangles and spirals
until my copper *kistka*
conjures invocations
to deities of earth.

In the beginning was the egg. . .

Black empty void
touched by sun’s golden rays
green harbinger of spring
crimson of love and
everlasting life
cult of sun, moon and stars,
endless meander
of a thousand ages.

Icon in perfect symmetry. . .

Stone age to skyscraper
encoded talisman
for you,
dipped in shellac
for extra sheen
to ward off evil.

* Poem was originally published in *At the Edge of Mirror Lake. A Woman’s Reader* (Plain View Press, 1999) and is reprinted here with permission from author.

UNWLA Establishes Fund Supporting the Spiritual Rebirth of Ukraine

by Nadia Nynka, UNWLA VP for Public Relations

“Today Ukraine is experiencing a spiritual rebirth,” said Major Archbishop Sviatoslav Shevchuk when he visited the United States last August. Unfortunately, the Archbishop also noted that despite the spiritual awakening, especially in Eastern Ukraine, there are not enough priests to serve the people. Furthermore, with the unification of the Ukrainian Orthodox churches into one Ukrainian Orthodox Church, many parishioners of the Moscow Patriarchate are moving to the newly united Ukrainian Orthodox Church. But here too, a shortage of Orthodox priests exists.

Since Ukraine’s independence, the UNWLA, as a leading organization in the diaspora, has a very unique opportunity to help both the Ukrainian Greek Catholic and the newly united Ukrainian Orthodox churches. Therefore, the UNWLA is announcing a new program: **“UNWLA Supports the Spiritual Growth of Ukraine.”** As a part of this program, the UNWLA will be providing financial support to two theological seminaries: the Kyiv Three Saints Theological Seminary of the Ukrainian Greek Catholic Church and the Ukrainian Orthodox Volyn Orthodox Theological Academy.

The Three Saints Theological Seminary is the only Catholic seminary in Ukraine focused on the mission of preparing priests who will serve in the north-central, eastern and southern territories of the country. As Reverend Petro Zhuk, the rector

of the seminary, explained, “It will be these young boys who will help rebuild Ukraine, the Ukrainian church, and Ukrainian culture in the territories that are now temporarily occupied.”

As explained by the Reverend Volodymyr Vakin, the rector of the Volyn Orthodox Academy, “The Volyn Orthodox Theological Academy is working to establish clear moral and family values, thus transforming post-communist influence and public opinion.” At present, the Academy is working tirelessly to strengthen spiritual growth within Ukraine’s eastern territories. Many of its seminarians come from the Luhansk and Donetsk oblasts, and a number of its students served in volunteer battalions and in the Armed Forces of Ukraine.

The UNWLA wholeheartedly supports the spiritual growth of Ukraine and has created a fund to help defray the costs associated with seminarians’ studies. All funds raised for this endeavor will be divided equally between the two academies. We are confident that we will receive the financial support and commitment from our membership and the Ukrainian community. Please help us support this endeavor with your contributions. Checks made out to “UNWLA” should include the notation “Ukraine’s Spiritual Growth Fund” and be sent to UNWLA, 203 Second Ave, New York, NY 10003. More information on this endeavor can be found on the UNWLA’s newly redesigned Facebook page.

A Note from the Editors: Guidelines for Submitting Articles to Our Life

1. Please send each article as Word document attachment via email to unwlaourlife@gmail.com. Please DO NOT type your article into the body of your email or send as a PDF file.
 2. **Identify your work.** In the subject line of your email, please provide title or subject of the article you are submitting for publication and designate whether the article is in English or Ukrainian. (type in ENG or UKR to identify which). If applicable, include UNWLA Branch #.
 3. **The Only Time Spelling Really Counts.** We know a lot of people, but we do not know everyone and rely on our authors to provide correct spelling of first and last names of everyone mentioned in articles each time the names are mentioned. We don’t like to guess which version is correct.
 4. **Deadlines.** Producing a bilingual monthly magazine is a complex matter that requires extensive cooperation and coordination between and among authors, photographers, editors, and Computoprint. Editing and layout take time and effort and it is for this reason that we set deadlines for materials to be published in any given month. Materials submitted later than the designated deadline wreak havoc on the production process and often create unnecessary additional work for all concerned. Please note that all materials (articles and photos) for any given issue of the magazine must be received by the editors by the 5th of the month preceding the month of publication. Materials received after this deadline may be bumped to the next issue.
- Last but not least:** Please do not send identical articles to *Our Life* and any other publication simultaneously as this constitutes a breach of professional courtesy. (In some cases, it is also illegal to do this as it may violate copyright laws.) If you feel the information you wrote about is important enough to share with a broader or different audience, write a separate and distinct article for each publication.

Thank You for all your hard work and for your cooperation!

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Волонтерство для українського села — допомога людям похилого віку

В Україні триває і росте гуманітарна криза через військові дії. Одночасно відбуваються великі зміни, що є наслідком реформ системи охорони здоров'я. І в одному, і в другому контексті найтяжчі наслідки відчують люди похилого віку.

У звіті перед Радою Безпеки ООН асистентка Генерального секретаря ООН з гуманітарних питань Урсула Мюллер підтвердила, що людське страждання з приводу війни продовжується та набрало кризових розмірів. Не тільки військові, але й цивільне населення особливо страждає — 3300 людей вбито, 9000 поранено і 1,5 млн осіб є внутрішньо переселеними. Мюллер передбачає, що понад 3,5 млн людей будуть відчувати потребу в гуманітарній допомозі у 2019-му р. Більшість з них — це діти, жінки та люди похилого віку. Наприкінці доповіді сказала: «Ми можемо і ми повинні зробити краще для цих людей. Життєздатним людям України я хочу сказати, що ми не забули про вас. Ми будемо продовжувати робити все можливе, щоб полегшити ваші страждання та закликати до тривалого миру». ООН відгукнулася на цю обіцянку, створивши 12-го лютого 2019-го р. Ukraine Humanitarian Pooled Fund — Об'єднаний фонд гуманітарної допомоги Україні.

Світ готовий допомагати Україні, і це добре. Дуже важливо, що світ не забуває про Україну. Мюллер у своїй доповіді навіть назвала нашу ситуацію «забутою війною в Європі» або навіть «Європою забута війна». Але й самі українці мають інстинкт самозбереження — вони підтверджують свою життєздатність і вміють допомагати собі. Підтвердження цього — потужний волонтерський здви́г, коли українці не тільки чекають допомоги й порятунку від інших, але самі будують свою країну.

Як уже зауважили, на тлі змін, впроваджених у зв'язку з реформами охорони здоров'я, нині відчувається криза, яку найтяжче переносить сільське населення, де більшість мешканців є пенсійного та глибоко літнього віку і це переважно жінки. Велика кількість маленьких сіл залишається без місцевої медичної опіки, без медсестри чи аптеки, а лікарі приїжджають може раз в місяці. У відповідь на цю кризу Національна Рада Жінок України підготувала проєкт залучення до роботи сільських волонтерів, які могли б надавати невідкладну медичну допомогу до приїзду лікаря. Волонтери також одержують апаратуру, якою можуть здійснити ранню діагностику або профілактику неінфекційних захворювань.

Минулого року під час 62-ї сесії Комісії Статусу Жінок в Нью Йорку в ООН відбулася панель «Empowerment of Rural Women and Girls in Ukraine» під спонсорством Постійного Представництва

Зліва: Н. Гнатюк і М. Кебало під час заходу ООН КСЖ 23-го березня 2018-го р.

Зліва: амбасадор Меланн Вервєр, Маріянна Заяць, Наталія Гнатюк, Наталка Карбовська (директор Українського Жіночого Фонду)

СУА створює фонд на підтримку духовного розвитку України

«Сьогодні Україна переживає духовне відродження», – ствердив Верховний архієпископ УГКЦ Святослав Шевчук у серпні минулого року. Він відзначив, що на тлі духовного пробудження народу, особливо на Сході України, на жаль, недостатньо священиків для служіння. Далі, з об'єднанням українських православних церков в одну Українську Православну Церкву, багато парафій Московського Патріархату переходять до новоствореної Української Православної Церкви. Але і тут не вистачає православних священиків для задоволення потреб українців.

У цей особливий час в історії незалежної України Союз Українок Америки має унікальну можливість, як провідна організація в діаспорі, допомогти Українській Греко-Католицькій і новоствореній Українській Православній Церквам. Тому СУА оголошує нову програму «Сприяння духовному розвитку України». У рамках цієї програми СУА надаватиме фінансову підтримку двом богословським семінаріям: Київській Трьохсвятительській духовній семінарії УГКЦ та Волинській православній богословській академії Православної Церкви України.

Трьохсвятительська духовна семінарія – це єдина в Україні греко-католицька семінарія, метою якої є підготовка священиків, які будуть служити на північно-центральної, східній і південній територіях України. «Саме ці молоді хлопці допоможуть перебудувати Україну, українську церкву та українську культуру на територіях, які зараз тимчасово окуповані», – сказав ректор семінарії преподобний отець Петро Жук.

«Волинська православна богословська академія працює над встановленням чітких моральних і сімейних цінностей, перетворюючи так посткомуністичний вплив і громадську думку», – відзначив ректор цієї академії, преподобний о. Володимир Вакін. Нині академія неухильно працює над духовним зростанням на східних територіях України. Багато її семінаристів приїхали з Луганської та Донецької областей, а ряд її учнів служили в добровольчих батальйонах і Збройних Силах України.

СУА щиро вірить і підтримує духовне зростання України. З цією метою створюється фонд, який буде допомагати покрити витрати, пов'язані з навчанням семінаристів. Усі зібрані пожертви будуть розподілені порівну між цими двома академіями. Ми впевнені, що отримаємо фінансову підтримку від нашого членства та Української спільноти. Пожертви треба виписувати на «UNWLA», зазначити: «Ukraine's Spiritual Growth Fund» і надіслати на адресу: UNWLA, 203 Second Ave, New York, NY 10003. Для отримання наступних відомостей стежте за нашою сторінкою в мережі *facebook*.

України та організований спільними зусиллями НРЖ-України і представницями до ООН від СФУЖО. Модераторка посолка Меланія Вєрвєр прокоментувала тему як виклики нових реформ для жінок і дівчат, які живуть у сільських громадах, і представила панелісток. Першою виступала д-р Людмила Порохняк-Гановська, лікар-фахівець, голова Національної Ради Жінок України. Вона ще тоді описала слухачам проєкт «Щодо поліпшення охорони здоров'я і соціалізації сільського населення», розроблений НРЖ-У. У 2018-мур. проєкт почав реалізовуватися у 10 селах Чернігівської обл. за підтримки Фондації місцевих ініціатив посольства Канади в Україні (Canada Fund for Local Initiatives through the Canadian Embassy in Ukraine).

15-го березня 2019-го р. в домівці СУА в час 63-ї сесії КСЖ під час зустрічі жінок Нью Йорку з тими, хто прилетить з України як учасниці КСЖ нарад, було представлено і сам проєкт, і фільм про нього (знімався за підтримки Міжнародної Ради Жінок), а також виданий «Посібник для Волонтерів» цього проєкту (друкується за підтримки Canada-Ukraine Foundation). У книжці-посібнику є вступна стаття Наталії Гнатюк «Волонтери для Сільських Громад». Н. Гнатюк також була між тими, хто виступав у рамках тогорічної панелі в ООН. Її виступ «Women's Activism for Effective Rural Local Self-government and Ukraine's Decentralization Reforms» справив велике враження на слухачів. Наталія Гнатюк – відома жінка, колишня власниця будівельної фірми, перша жінка, обрана сільською головою с. Гриців у Хмельницькій обл. (це її батьківське село, де родина живе в 4-му поколінні). Вона розповіла про організований нею, на зразок Корпусу Миру в США, «український корпус миру» волонтерів для українського села. Ця акція успішно діяла у 2009 – 2010-х рр. Минулого року Н. Гнатюк розповіла ще й про плани створити нову організацію-установу – Грицівську Академію для сільських активістів.

Марта Кічоровська Кебало, членкиня 64-го Відділу СУА,
Головна представниця від СФУЖО до ООН ЕКОСОР,
у минулому працювала в складі Агенції Корпусу Миру у Вашингтоні.

Bidding Farewell to Nadia Diuk

Born in the United Kingdom, Nadia Diuk was the daughter of refugee Ukrainian parents, a daughter who loved and fought for the ancestral homeland they were forced to flee. Nadia moved to the United States in 1984 after marrying Adrian Karatnycky. A researcher, teacher, author, and community activist, she was a vocal and enthusiastic advocate for Ukraine and a staunch ally of those who worked and fought for Ukraine's sovereignty. She was recognized for her leadership qualities as well as for her diligent scholarly work and served as senior advisor of the National Endowment for Democracy. Nadia died on January 23, 2019, at the age of 64. The day before, Ukraine's President Petro Poroshenko had recognized her devotion to Ukraine by awarding her (in absentia) the Order of Princess Olga. Following her death, numerous news outlets published her obituary, highlighting her work, her advocacy for Ukraine, and her passion for making things right. But like all public figures, Nadia also had a private persona, one aspect of which was being a true and loyal friend. One of her close friends has graciously shared her memories of Nadia with us, a lovely and loving tribute.

Remembering a Dear Friend

by Marta Kolomayets

Most of you knew her as Dr. Diuk, the Oxford University PhD, the historian with a passion for Mykhailo Drahomahiv and the 19th century spring of nations, or as the senior vice president at the National Endowment for Democracy, who painstakingly followed events in Eastern Europe and provided expert commentary on democracy and human rights in the post-Soviet space.

But to me she was just Nadia, the quirky British girl from Coventry, who liked her tea from Harrod's, preferred drinking the finest champagne out of crystal flutes, waited with bated breath for the next episode of Dr. Who, was a fan of BBC's "Hard Talk" and NPR's "Car Talk" and shared her delight in the fact that she had such long slender fingers that she had been asked to be a hand model on a number of occasions.

Nadia came to New York City as a young bride to start a new chapter in her life in the early 1980s. Her husband wanted her to have a girlfriend in her adopted country and introduced me to Nadia . . . for that moment I am eternally grateful. We became fast friends and found common interests immediately: the story of Ukraine, our ancestral homeland; the fate of dissidents fighting Communist rule; the protests of student activists clamoring for change behind the Iron Curtain. It was the period of *glasnost*, and we lived with the feeling that anything was possible. We were young and energetic and loved the opportunities and challenges the times brought. Whether it was preparing a press conference after the Chornobyl tragedy in 1986 or looking for translators for Mykola Movchan (the young sailor who had jumped from a Soviet ship in New Orleans in search of freedom), or writing letters in support of the underground Ukrainian Catholic Church, we rolled up our sleeves and got to work. Nadia means Hope, and Nadia always lived with that feeling as a guiding force.

Our friendship lasted 35 years. Nadia was not warm and fuzzy, but she was loyal and kind and would always be a shoulder to lean on. She offered advice but in a gentle manner and with quiet style. Like her surname Diuk, she was a noble woman, her personality characterized by grace and dignity. And she was a great listener . . . whether comforting friends or taking notes during high-level meetings with leaders of Poland or Azerbaijan or at board meetings at the NED. She was pedantic in her notetaking and had what she called "a system," which always allowed her to refer back to conversations and observations.

Nadia rubbed shoulders with political leaders in Washington, D.C., as well as with anti-Communist activists and human rights defenders throughout Eastern Europe and the former Soviet Union, but she always showed humility and respect, never boasting as to who her lunch companions were or whom she had sipped cognac with on cold dark evenings in Soviet hotels. She was much more eager to show off the jar of honey Ukrainian President Yushchenko had given her or the green boiled wool slippers she had

received as a gift from Kyrgyz President Roza Otunbayeva or divulge a borscht recipe from Russian dissident and writer Luidmilla Alekseyeva.

Nadia was also a great partner in revolutions: Together we braced the cold winter of the Orange Revolution in 2004, serving as election observers to make sure justice won and then again for the Revolution of Dignity in 2013–2014 when she arrived from the failed Vilnius negotiations and we pounded the pavement for weeks before she had to return to her desk job in DC. She was out on the Maidan in her wool beret and her fleece-lined sensible, low-heeled boots, talking to people on the street, soaking in local color. Her eyes would take on a certain twinkle as she sensed change was coming.

Nadia had an adventurous streak. She loved to travel, and I was fortunate enough to be a regular travelling companion; together we explored the forgotten castles of western Ukraine in the 1990s, the markets and mosques of Istanbul, the cobblestone streets of Lviv, the bridges and canals of Venice, the gently rolling hills of the French countryside, the U.S. historic treasures of Charleston, South Carolina, and Jefferson's home, Monticello. And we enjoyed watching the breathtaking sunsets of Cancun and the lush natural sounds and smells of the Carpathian Mountains. And everywhere we went, Nadia, a tried and true historian, would explore antique shops and bookstores in search of old maps and archaic manuscripts, deciphering their meanings, searching for links between the past and the present, or a foreboding sign for the future. More often than not, the maps would feature Ukrainian ethnic lands, and the books would relate to Ukraine's centuries-long struggle for independence.

Nadia also had a unique mysticism about her. Sometimes when we traveled, she was sure she had been there before and felt she could relate to the place and time centuries earlier. She felt a strange connection to Roksolana, the girl from Rohatyn who ruled the Ottoman Empire. Nadia always promised to write a tell-all book about the real story; that was just one of her many unfulfilled plans. She also had a deep interest in astrology as it related to planetary movements and studied them closely, believing that they held answers to the mysteries of the universe.

Nadia had pain—both physical and emotional—in her life, but her strong Christian beliefs eased these moments. She turned to God for comfort, turned to prayer for solace and was always willing to forgive and move on. Life dealt her several blows: losing her Mom in her 20s, then her Dad, who was her role model and quiet hero; she had a special connection with him and cherished weekly phone calls with Tato. Then, 14 years ago, a bout with breast cancer knocked the wind out of her, but she never complained. She was disciplined about her care and thankful for her UGC, Ukrainian Girlfriends' Club, that provided the support and care she needed during her illnesses. They were her community.

When Nadia turned 60, she began half-jokingly telling her friends that she had just reached the midpoint in her life, as she was convinced that she would live to be 120, with all the new breakthroughs in medicine and new technologies available to us in the 21st century. How I wish that had been true! She wanted to live and this last battle had her holding on to hope that a new clinical trial would work, that a Japanese diet would help her cope with pain. She was Nadia, and she lived with hope. She left us much too early, and I will miss my dear friend deeply. But I know that the spirit of Nadia will always be with me! Vichna Pamyat!

Author Marta Kolomayets was born in Chicago and earned a Master's degree in journalism from the University of Illinois, Urbana-Champaign. She worked for The Ukrainian Weekly and opened its foreign press bureau in Kyiv in 1991. She was also a stringer for the Associated Press and Newsweek in Ukraine. Having worked in Ukraine for the last 28 years, she is currently the director of the Institute of International Education Representative Office, which runs the Fulbright Program in Ukraine. Marta also serves on the boards of the Ukrainian Women's Fund, UCARE orphans' organization, and the Ukrainian Catholic University's Light of Justice Awards. She is a member of Plast and a member-at-large of the UNWLA. She and Nadia Diuk became friends when Nadia moved to NYC in 1984.

Being Different An Easter Parable

by Irena Gramiak

Growing up Ukrainian in a Philadelphia public school in the 80's I was "different." My name was "different," my clothes were "different" and even my lunches were "different," especially my lunches on Fridays during Lent when you could smell the sardines on my rye sandwich from the coatroom. I realized very quickly that my lunch and my home life were nothing like that of my classmates. At that point I had a choice to make. I could try to fit in by changing everything I ever knew or I could embrace being "different" and pride myself on being the one token Ukrainian at the school I attended. And that's just what I did. I began showing off my culture and teaching others about my traditions, and I even made friends who loved learning about these things.

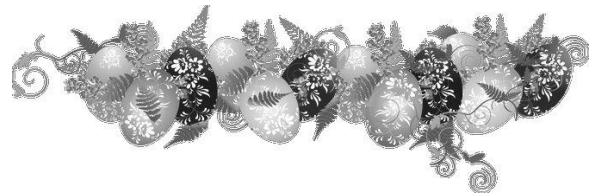
Years passed and many things changed in our society. I was comfortably sure that my children would not be subjected to the same narrow-minded people that I grew up with. And things really have changed. Today most people have heard of Ukraine, and some actually know where it is (sort of). Accepting people as they are is taught in schools, and making fun of someone's culture or religion is not tolerated, unless that culture goes against mainstream commercialism. But these vestiges of the old mindsets remain.

A few years ago I took my children to our neighborhood playground. It was springtime and a week or two before Easter. A woman was there with her grandchildren and started asking my 3 year old if he was ready for the Easter Bunny to bring him goodies and toys. I politely said "Oh we don't do the Easter bunny baskets thing." She looked at me as if I were crazy and asked "Why not?" I just said, "Well, we really try to focus on the religious aspect of the holiday instead." She didn't seem to understand and I was getting annoyed at having to explain my parenting, so to clarify I said, "Instead of the bunny thing we do the church and Jesus thing."

The woman looked at my son and said "Well isn't that just sad," clearly implying that I was neglecting my child by not giving him what he rightfully deserved.

At this point, my "Philly Public School" attitude came out, and I said, "Excuse me!" in a tone of voice that was not apologetic but defiant. She tried to laugh it off and said something about "all other kids do it" and warned me that my son would be "different." Then she and her grandchildren left the playground, leaving me with that word "different" again. So I guess my kids will be the "different" ones in school just like I was because their Easter baskets contain kovbasa, horseradish, pysanky and paska instead of candy, toys, bunnies and gifts.

One of the things I have discovered since becoming a mother is that today's "different" does not just apply in the non-Ukrainian environment. When I was growing up, no matter how "different" I seemed in my American school I knew I could fit right in with my Ukrainian friends because they were just as "different" as I was. They had the same traditions, food and home life as I did. The Ukrainian community was my safe haven where "different" was "normal." Unfortunately, my children don't really get to experience that safe haven feeling with their Ukrainian friends. Times have changed, and more and more Ukrainian families have embraced the Easter Bunny as part of the Easter tradition. Even our Ukrainian churches hold Easter Egg Hunts. So these days, even in the Ukrainian community, my children are considered "different" by many of their peers. My guess is that too many people these days are scared to be "different" and choose to fit in. I can't say I'm surprised because it's not easy being "different." Sometimes it's downright hard. But I still think it's worth it. It's part and parcel of what my ancestors fought for in Ukraine and part of the philosophy the United States was founded upon. I embrace the concept and hope my children will too.

Why fit in when you were born to stand out. – Dr. Seuss

Pysanka Party Blues

A couple of decades ago my dear friend Olenka started a lovely tradition—hosting an annual pysanka party for a small group of friends. It became a pleasant annual event, a weekend during which women reinvented the ancient art of turning an ordinary white egg into an ornate and multicolored symbol of the Easter season, rekindling old friendships or forging new friendships in a comfortable atmosphere that included good food, nice background music (mostly Ukrainian with an occasional detour to folk rock or Broadway musicals), and a glass (or two or three) of wine that piqued the palate and enhanced the esprit de corps. The participants of this annual tradition morphed over the years: a few friends stopped coming and new friends began attending, including at least one woman who was neither Ukrainian nor Christian but engaged in the pysanka extravaganza with diligence and enthusiasm. I attended the gathering each year, enjoying the music, the ambience, and the company of the other attendees far more than the pysanka-making process because my forte has always been words rather than colors and shapes. But I enjoyed the company of smart ladies with good stories to tell, and once I got there I felt that I should participate, so I worked on my eggs with trepidation and a less-than-steady hand. The results were commensurate with the process—my pysanky were either bland and boring or frighteningly overcrowded messes with blobs of color encroaching on other blobs of color interspersed with uneven squiggles or shapes that resembled squashed cockroaches. All the other ladies were kind and offered words of praise or encouragement or advice that I somehow never learned to apply to my dismal creations.

And so it continued, year after year, until the year Olenka died. It was a devastating loss—a light extinguished much too soon. Those of us privileged to be part of her pysanka brigade attended the funeral along with those who knew her from work or knew her from the myriad hromada groups and organizations that she was part of or worked with her. We joined the other mourners in offering heartfelt condolences to her husband, her mother, her siblings, and her young nephew. After the funeral, we also comforted each other during phone calls or over lunch or at random chance encounters, all of us sadly certain that the pysanka party she had hosted every year were now part of the past.

But one of the members of the pysanka brigade, a lovely lady named Daria, decided that the tradition Olenka had begun should continue. And so the venue changed from suburban Philadelphia to Daria's home in New Jersey. I attended only once before life interfered and made various life dramas a priority over excursions to other states to engage in a process I was not very good at anyway. In all honesty, I accepted Daria's invitation mostly because I was prodded into going by another good friend, Natalka (another veteran of the pysanka parties hosted by Olenka), who offered to drive and insisted "It'll be fun!"

Needless to say, my pysanka-making skills were just as bad as ever. The blobs and squiggly lines showed no sign of improvement; indeed, for whatever reason, even the background color I selected for the three eggs I worked with was splotchy—darker on some parts and lighter on others. The other ladies were again gracious and kind, insisting that they were seeing some redeeming element here or there and taking great pains to point out why my creations were interesting, intriguing, and even artistic. Yeah, right.

At the end of the weekend retreat, Daria asked that all of us arrange our pysanky on a large round tray for a group photo. I tried stuffing mine under other pysanky to make them invisible. When it was time to go, we all took our respective pysanky, got into our respective cars, waved to our gracious hostess, and headed home. Somewhere on the New Jersey turnpike I had an AHA moment, a primal scream from within urging me to action before it was too late. So I opened the car window and hurled one of the ugly pysanky as hard as I could and watched it bounce on the grass along the roadside, roll a bit and disappear. It was while I was hurling the second egg out the window that Natalka noticed and asked, "WHAT ARE YOU DOING????????!!!!!!!!!!!!!!"

I responded to this query with one of my own: "If you made pysanky that look like these would **you** want to take them home and put them on display?"

Natalka shrugged and quietly answered, "I guess not."

The third pysanka flew out the window.

P.S. I must conclude with an account of the most recent pysanka party at Daria's house, which I was convinced to attend by the hostess and by Natalka, who offered to drive. It was a wonderful chance to reconnect with old friends and meet new folks. Most intriguing was 10-year-old Kateryna, who worked diligently on creating pysanky that were beautiful and interesting and who was comfortably at ease doing so in the company of women decades older than she. And by the way, the two pysanky I worked on during the weekend came home with me. Natalka locked them in the trunk of her car to make sure of this. - tsc

БЛАГОДІЙНІСТЬ, ЩО ПОВЕРТАЄТЬСЯ РАДІСТЮ

Понад 10 років тому група виховників шкіл м. Сокаль, що на Львівщині, заснувала благодійний фонд «Майбутнє України. Сокальщина». Матеріальна база фонду забезпечується меценатами-українцями з діаспори.

Головним завданням фонду є підтримка та допомога випускників шкіл Сокальщини, які скривджені долею (сироти, напівсироти, інваліди або просто діти з убогих родин), на етапі закінчення середньої школи та виборі майбутньої професії. Це справді благодійна й корисна акція, що працює для майбутнього України і до якої (з подачі 29-го Відділу) долучився весь СУА. Наша організація, разом з різними українськими організаціями в Канаді, Австралії та Англії, тривалий час і постійно допомагає фонду фінансово, а також надсилає різну матеріальну допомогу.

І, звичайно, люди, які долучилися до підтримки знедолених дітей, роблять це не заради слави. Але у житті все має сенс і ціну. І благодійність нашої організації також. Вона, найперше, вимірюється кількістю доданої радості у життя дітей-сиріт, а відтак, і словами вдячності, що вони надсилають на адресу своїх благодійників. Цього разу — це листи-подяки від тих дітей та закладів, яким фонд «Майбутнє України. Сокальщина», за підтримки зокрема і Союзу Українок Америки, допомагає.

Вдячні діти Сокальщини.

«Дирекція Сокальської ЗШ І— ІІІ ступенів № 4, батьківський та учнівський колективи сердечно дякують Вам за доброту та милосердя. У наш нелегкий час, людей, які потребують турботи та матеріальної допомоги стає все більше і більше. Важко знайти людей, здатних сприймати чужі проблеми, як свої. І як чудово, що такі люди все-таки є!

Дорогі жертводавці! Ваша допомога — це неоціненний внесок. Кошти, надані Вами, послужили на благо: допомогли нашим дітям відчувати Вашу турботу і увагу. Добрі справи

не залишаються непоміченими — вони, як маяки, світять тим, хто чекає допомоги.

Своєю допомогою ви даруєте нашим дітям не просто матеріальні цінності, але радість і надію. Ми віримо, що ваша підтримка надихне наші юні таланти на нові звершення, надасть впевненості у свої сили та віру у добрих людей.

Прийміть щирі вдячність за небайдуже ставлення до проблем дітей, які опинилися в складних життєвих обставинах. Нехай Ваша доброта і щедрість повернуться до Вас сторицею.

Бажаємо Вам усіляких гараздів, здоров'я, процвітання та побільше тепла на Вашому життєвому шляху. Ваші гарячі серця, великодушність, чуйність і доброта роблять життя кращим.»

*

«Доброго дня, дорогі благодійники! Надсилаю Вам фінансовий звіт за другу половину 2018-го р. Крім того, творчі роботи дітей та подяки директорів шкіл. Бо Ваша допомога неоціненна для діточок. Для багатьох з них — це промінчик світла в їхньому житті. Особливо для дітей, які позбавлені такого потрібного батьківського піклування.»

Друкувати фінансовий звіт наразі не будемо (його неодмінно проаналізує референтура суспільної опіки). Але у ньому члени наглядової ради Благодійного фонду «Майбутнє України. Сокальщина» показали, що всі надіслані кошти були використані за призначенням, а також приєдналися до слів вдячності благодійникам.

Для нас, союзянок, найкращою подякою за благодійну діяльність є щасливі та задоволені діти, що їх бачимо на надісланих фотографіях.

Лариса Тополя, редактор.

З нагоди 75-річчя журналу

Уже тривалий час хотіла привітати та подякувати редакторкам журналу «Наше Життя» паням Ларисі Тополі й Тамарі Стадниченко за знаменито редагований щомісячний дарунок. А лютневе число (2019-го р.) підштовхнуло це зробити. Зміст цікавий і різноманітний — схиляє до того, щоб піднятися над тривіальною буденщиною. Не знайти тут «політики» чи якоїсь дражливої полеміки. Проте знаходимо маловідомі фрагменти з історії, поезії (хто знав, що Василь Симоненко писав також новели?), особисті спогади, натхненні редакційні статті, вже не кажучи про висвітлення діяльності відділів і СУА в цілому.

Коли прочитаю будь котрий номер, отримую полегшення та вдовolenня, внутрішній спокій і душевне піднесення, гордість за приналежність до «еліти» українського жіноцтва. Не в розумінні якоїсь вищої наукової класи чи блискучих досягнень, а скромної, невидимої еліти — тих жінок, байдуже якого інтелектуального рівня, що розуміють потребу гуртуватися та віддавати частку себе для інших, для тих усіх надзвичайно потрібних, благодійних починань нашої організації.

Хай Господь благословить на наступних 75 років!

Також принагідно вітаю Марію Петрину — нову членку, що приєдналася до 12-го Відділу СУА в Клівленді.

*Надія Дейчаківська,
12-й Відділ СУА, Клівленд, ОГ.*

Я люблю вдивлятися в Його обличчя...

Завжди, коли відчуваю потребу у сильному поетичному слові, такому, яке б уже з перших двох рядків «било струмом» чи «приводило до тям», відкриваю збірник свого улюбленого поета з рідної мені Івано-Франківщини Богдана Томенчука. Його «щойно спечений» вірш з дуже особливою іконою Ісуса відразу пригадав мені одну дуже знакову для мене історію з мого недавнього минулого, про яку, вважаю, не маю права мовчати...

Трохи більше ніж два роки тому назад доля закидає мене якимось дивним чином — так, ніби на Марс чи на Місяць — до Америки. (Це окрема історія для цілої повісті. Але не про неї мова нині.) Не знаючи жодного слова англійською, окрім «Дякую» та «Вибачте», я живу в однокімнатній квартирі, що нагадує мені радше коробку від мештків, і волю звідти не висовувати носа. Бо мені здається, що моє «неотесання» в чужій країні в мене на чолі написано! Тому заучую напам'ять декілька фраз, що рятують, на кшталт: «Вибачте, я поки не розмовляю англійською, але я її вчу!» З тою фразою виходжу інколи на прогулянку довгою доріжкою для тих, хто хоче триматися у формі, і хто не прагне красномовних діалогів. Інший мій «вихід на люди» — коли виношу сміття з хати у призначене місце. Саме там і почалося найцікавіше...

Біля чималого бідона зі сміттям, що був обгороджений білим парканом, я «зустрічаю» Його — Ісуса!! Розкішну ікону в гарній дерев'яній рамі хтось обережно підпер до паркана. У мене не лише шкіра стала «гусячою», у той момент я зрозуміла, що всі мої страхи у чужій мені країні закінчуються тут, біля смітника. Бо той, хто спровадив мене сюди, той знову нагадав про себе у дуже дивний спосіб... Перед очима пробігло все моє життя: як малій уже був приготовлений одяг на смерть — лікарі розводили руками; моя і без того нещасна мама, що лише похоронила двох дітей, моїх братів; як трохи «випорпавшись» з гіршого, топлюся у сільському ставку і біля

мене немає ні душі — лише мій рожевий капелюх, що, на відміну від мене, тримався ліпше на воді, і той, що дивився на цю всю okazaцію згори і витягнув мене з каламутної води найтоншою гілочкою крихкої верби; як уже дівкою на виданні мішу глину і «тимкую» вузьку піч, що потріскала від старості і від частого випікання хліба, а вилізти з неї — дзуськи! Дихати немає чим, а кликати — нема

кого; як на Бисинії пасемо корови з моїм двоюрідним братом Дмитром і на скошеній колгоспній стерні, що вкрита солом'яними тюками, крутимо акробатичні сальта — я не хочу пасти задніх, тому мені від надмірних старань перебиває дихання і я синію на тому клятому тюку; як лежу на лікарняному ліжку однієї з найбільших клінік Італії «Policlinico San Matteo» і після 3-х тижнів лікування важкої хвороби мене осяває прозоріння — чому і як я туди потрапляю... Мої сльози горохом падають на підлогу, а в душі — неймовірні відчуття, ніби тримаю за руку самого Бога!

Скільки тих випадків

промчалося галопом мені перед очима тоді! А далі я взяла Його на руки і принесла до хати. То був початок найсвітлішої смуги в моєму житті, яка поділила його на дві частини — «До» і «Після» моїх 40 років...

Кожен, хто буває у нас вдома, звертає увагу на ікону Ісуса. Коли я розповідаю, звідки вона, завжди бачу велике здивування: «Хіба таке можливе?» Я також люблю вдивлятися в Його обличчя, бо воно розкажує мені багато, а завершує розмову завжди однаково: «Якщо сумніваєшся — подивися в Небо».

Тому запрошую всіх запричаститися невмирущим Словом Богдана Томенчука, що, власне, і пригадало мені цю унікальну невигадану історію з мого непростого життя, яке так змінив Ісус з ікони, знайденої на смітнику.

А на одинці він таки розплакався...

Усе за планом... Цвяхи і вінець.

Чи треба жити, коли жити — якимось?

Коли початок там же, де кінець?

Чи будем, Отче, ми колись почути?

Ікона Ісуса, знайдена на смітнику.

Чи я зостанусь однією з притч?
 Котра лишень Твій вічний пошук сугі,
 Що нею так терново заболиш...
 А, може, я твій сумнів найсвятіший?
 Твоїх вагань невисохла сльоза...
 Коли Пилат обізветься із тиші,
 Скажи мені, Ти справді будеш за?
 Мене ж розпнуть, немов Тебе самого...
 Не спинить їх, що я Твоя керва...
 А восхваляли ж маму і пологи,

Невже ця ніч — продовження Різдва?
 Я не грішив, але за всіх покаюсь...
 То страх, чи спротив у моїх словах?
 Всесильний Отче, я також вагаюсь.
 Допоки не відчую перший цвях...

Наталія Байдюк-Слободян, с. Гринівці
 Тлумацького р-ну,
 США, штат Індіана.

Чорнобильська трагедія... Понад три
 десятки років дзвони Чорнобиля стукають в
 наші серця. Змушують зупинитись і озир-
 нутись в той страшний 1986-й... Щоб не
 забути, щоб не повторити.

Чорнобильська зона

Все зійшло нанівець, ось і казці кінець,
 Що народу нема переводу.
 Хто в своєму дворі позасіював смерть,
 Дочекався таки врешті-решт відповідного сходу і
 плоду.

Білокровий наш страх, чорнокровий наш сміх –
 Ані спасу нема, ні заслону.

За який же такий незамолений гріх
 Ти ввійшла в нашу плоть, Чорнобильська зоно?
 Чорнобильська зоно...

У народу сліпців (ще й сліпий поводитир!)
 Плюндрували і землі, і ріки.

Вірним курсом завжди, та весь час не туди,
 Ми слухняно крокуєм, мов Богом забуті навіки,
 каліки.

Рукотворна біда чернівецьких дітей
 І лахміття земного озону.

Чи скінчиться потік смертоносних вістей,
 Що співзвучні тобі, Чорнобильська зона?
 Чорнобильська зона...
 Той пропив отчий дім, продає отчий край,
 Той прокляв материнськеє слово.
 Цей на горі людським вимуровує рай,
 Свій неправедний рай, у якому словесна полова –
 основа.

А душа дотліва у горнилі буття
 Мов старезна дідівська ікона.
 Чи знайдемо в собі щирих сліз каяття,
 Чи майбутнє у нас – Чорнобильська зона?
 Чорнобильська зона...

Тарас Петриненко.

Our Cover Artist

Ukrainian born **Oresta Szeparowycz** arrived in the United States in 1952. Having earned a Bachelor of Fine Arts from Pratt Institute, she was awarded a scholarship to Skowhegan School in Maine and was selected to join a diplomatic mission representing the first Graphic Arts Exhibit co-hosted by the United States and the Soviet Union. In 1968 she designed large murals for the windows of Bergdorf & Goodman. This exposure led to additional murals in shopping malls, commissioned by architects. Interior designers for King Fahd and his family were attracted by Oresta's artwork and commissioned her to create murals for the palace and for King Fahd's summer home in Jedda. Her work was also presented by Hanson Gallery on Rodeo Drive and the Dassain Gallery in the Pacific Design Center, leading to numerous additional commissions from the entertainment world. Oresta made an extended journey to Crete to "commune with nature." It was in Crete that she forged a deep connection with stones. This passion resurfaced in a large corpus of stone sculptures which she has created over the past four years. As she explains: "The slate from different regions led to a collection of stones that dictated a personal vision. It was effortless because it was uniquely my own language. There were no rules or restrictions. I had a clean slate to walk into the unknown. My new body of work is the most significant work I have ever done. It comes from a profound place in my psyche . . . I hear the ancient ones whispering to me."

Заповіти Тараса Шевченка

У журналі «Наше життя» (ч. 1 за січень 2019-го р.) у статті «Увіковічені Різдвом» авторки Лариси Тополі є згадування про «Заповіт» Т. Шевченка, що написаний на Різдво 1845-го року. За давньою традицією співаємо та слухаємо його стоячи, поклавши руку на серце, бо чуємо пісню-реквієм, пісню-дзвін, пісню-заклик і прохання: «Як умру, то поховайте», але й «Вставайте, Кайдани порвіте І вражою злою кров'ю Волю окропіте!» Ці слова значно пізніше породять відповідь: «Душу й тіло ми положим За нашу свободу...»

Але це не єдиний заповіт Шевченка, який залишив нам наш Пророк, який просив долю «А дай жити, серцем жити. І людей любити», бо «У нас нема Зерна неправди за собою»... Ці слова могли б бути підсумком життя поета. Найкращий і найцінніший скарб доля дала йому лише по смерті – невмирущу славу та всерозквітаючу радість, яку у мільйонів людських сердець постійно наново збуджуватимуть його твори. Чому збуджують, чому закликають, чому безсмертні твори Шевченка, зрештою, як і він сам? Відповідь проста: наш великий поет увібрав у себе красу неньки України і, водночас, її недолю, героїку українського козацтва, біль втрат, почуття націоналізму та ненависті до зайд-шовіністів, духовну всевидючість незрячих кобзарів, велич почуттів материнства та кохання – все те, що становить самобутність українського народу.

У «Кобзарі» – цій енциклопедії життя – немало заповітів загальнонаціонального характеру, які виявляють громадянські наміри поета змінити підневільне становище України, а головне – пробудити в українців почуття гідності й честі, посилити їхню національну свідомість, щоб ніколи не бути «рабами», «підніжками, брудом, сміттям» російських царів, польських королів та інших зайд. Бо саме за це поет карався, мучився, але не каюся.

Це дуже чітко видно у його поемі-посланні, сама назва якої складається із 17 слів, поемі-зверненні до мертвих, живих і ще й ненароджених. Основне інтонаційне спрямування твору – пересторога, гнів, прохання і заповіт. Епіграфом до «Посланья...» автор узяв слова із Біблії: «Коли хто говорить: я люблю Бога, а брата свого ненавидить, — лжа оце». І в історії України, як колись, так і тепер, відомі випадки, цілі періоди, коли «свої діти її розпинають».

Шевченко ж кликав: «Борітеся – поборете», «Свою Україну любіть», твердив, переконував, що «в своїй хаті своя правда, і сила, і воля...», закликав «Не дайте матері в руках у ката пропадуть!» Себто: палко любитимете рідний край і мужньо боронитимете його волю – матимете власну самостійну державу. Ми так довго не мали її, бо рідну землю віддавали на поталу всіляким чужоземцям, не могли збагнути (а дехто й досі не збагнув), що такі «Нема на світі України, немає другого Дніпра», а «як би ви вчилися так, як треба, То й мудрість би була своя...» Ми ніяк не хочемо збагнути уроків історії й тепер. Забули ми й Тарасів заповіт «Братайтесь!». Злегковажили благанням Великого сина України:

«Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата...
Любітеся, брати мої,
Україну любіте,
І за неї безталанну Господа моліте...
...Свою Україну любіть,
Любіть її во врем'я люте,
В останню тяжкою минуту
За неї Господа моліть...»

Шевченко казав нам: «Стрепенися», «Просвітіся», «Прочитайте тую славу». Чи чуємо нашого Пророка? Ми досі животіємо, осліплені фальшивими імперськими лозунгами тупо повторюючи їх, навіть братерська кров на Донбасі нічого не вчить нас: «...та й спитайте Тойді себе: що ми? Чиї сини? яких батьків? Ким? за що закуті?»

В Україні мають відбутися вибори. Нехай наші виборці чують заповіт Шевченка: «Прозрійте, люде, день настав! Подумайте, чиєю кров'ю Розправте руки, змийте луду..!»

Власна доля, особисте життя, слава – ніщо. Шевченко твердив: «Історія мого життя є частиною історії моєї Батьківщини». Про це свідчить його невідомий поезія «Мені однаково»:

«Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її окрадену збудять...
Ох, не однаково мені».

Великий Кобзар заповідав кожному з нас молитися, бути добрими християнами, не цуратися Слова Божого. На жаль, частина нації піддалася впливові безбожників, шукаючи собі різних Богів.

Заповіти Шевченка сягають і сфери освіти й навчання: «Учіться, брати мої, Думайте, читайте, І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь».

Є в «Кобзарі» заповіти, адресовані Основ'яненку, Котляревському, Якову де Бальмену та іншим митцям. Поет переконаний, коли наші митці писатимуть гарні патріотичні твори, коли у школах наших молодь буде чути художнє Слово та музику, буде бачити свою Україну в картинах, то це й формуватиме її патріотичну свідомість, гордість. Такий народ не здолає ніяка сила.

Це далеко не всі заповіти. Але хочу торкнутись і прохань, які є і в основному «Заповіті». Ці прохання – пересторога, побажання, сподівання, прохання-мрія. Адресовані вони або до всього народу, або до окремих соціальних груп. Ось прохання-пересторога: «Схаменіться, недолуди, Діти юродиві, Полюбіте щирим серцем Велику руїну...» Без любові до Великої Руїни не буде великого Ренесансу. Або «Умийтесь! Образ Божий Багом не скверніте!»

До Якова де Бальмена Шевченко звертається з проханням:

«О друже мій добрий! Друже незабутий
Живою душею в Україні витай,
Літай з козаками понад берегами
Розриті могили в степу назирай.
Заплач з козаками дрібними сльозами
І мене з неволі в степу виглядай.»

Найбільше в «Кобзарі» прохань, де автор звертається до Бога: «Спаси ти нас, святая сило!», «Зглянься на людей».

Є і особисті прохання: «О, Господи! Дай мені хоч глянуть На тую Україну!...»; «...Мій Боже милий, Даруй словам святу силу Людськеє серце повивать»; «...Мені ж, о Господи, подай Любити правду на землі І друга щирого пошли...»

У вірші «Молитва» для всіх «чистих серцем» поет просить у Бога «раю небесного» та любові між людьми: «А всім нам вкупі на землі Єдинодуміє подай І братолюбіє пошли!»

Численна кількість у «Кобзарі» (всіх і не злічити) прохань-мрій. Шевченкові хотілось, щоб:

«...хоч крихотку землі
Із-за Дніпра мого святого
вітри принесли...»
«...Праведная душе! Прийми мою мову
Не мудру, та щиру. Прийми, привітай,

Не кинь сиротою, як кинув діброви,
Прилинь до мене хоч на одно слово
Та про Україну мені заспівай...»

Майбутнє суспільство уявлялось поетові як «нова хата», «сім'я вольна, нова», де діятиме «новий і праведний закон» та влада народу, де всі будуть рівні:

«І на оновленій землі
Врага не буде, супостата!
А буде син, і буде мати
І будуть люде на землі».

І той син «уже не панський, а на волі, Та на своїм веселім полі». Та, нарешті, «спочинуть невольничі утомлені руки, І коліна одпочинуть, кайданами куті!»

Як бачимо, у «Кобзарі» вагоме місце посідають образи великої узагальнюючої сили й глибини – Бога та молитви, України, жінки-матері, Дніпра-Славути, образ поетового крилатого слова. Власне, усе, що свідомо чи невідомо жило та покоїлось в народі, все, що плакало, радувалося і стогнало в його серці – все злилося в поезії Шевченка в один акорд: пристрасний, сумний, разючий. Бо він поет цілком народний, все коло його дум і почуттів перебуває у цілковитій відповідності зі змістом і ладом народного життя.

Часто можна почути: «Що дав українському суспільству його геніальний поет?» Відповідаю: національне відродження українського народу. Стало видно по всій Україні, куди кожен з нас мусить прямувати.

І, виконуючи заповіти Пророка України, як сказав В. Сосюра «вічні ми будемо з нею».

То ж дотримуймось заповітів Шевченка, згадаймо «не злим тихим словом», але не як лицеміри медоточивими устами, а добрими та корисними для України ділами своїми, щоб із зерна, яке він засіяв, вирости добрі жнива.

«І заповіт братерства та любові,
Що він нам дав, як стяг, на боротьбу,
Перелетить луною в інші мови
І правдою подужає злобу»

(М. Старицький).

«І забудеться срамотня
Давня година,
І оживе добра слава,
Слава України» (Т. Шевченко)

Оксана Шараневич,
вчителька Школи Українознавства.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Усім нашим добродіям у США, співробітницям та стипендіатам у Бразилії, Україні та інших країнах бажано провести Великодній час в любові, злагоді та мирі.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Christ Has Risen! Indeed He Has Risen!

Happy Easter to all our supporters here at home, partners and students in Brazil, Ukraine and other countries. May your holidays be filled with love and peace. God Bless!

On behalf of the UNWLA Scholarship Standing Committee members:
M. Orysia Jacus, Luba Bilowchtchuk, Dr. Daria Nowakiwska Lissy,
Nadia Jaworiw and Victoria Mischenko,
— Anna Krawczuk, Chair.

ДО НАС ПИШУТЬ...

«Доброго дня, шановні пані... Вітаємо вас зі Сходу України – Донецької області... Дуже приємно відчувати, що на далекій Американській землі існують люди, що зберігають українську культуру та мову і допомагають діточкам України в складні часи, які тривають зараз у зв'язку з агресією з боку Росії та фінансової кризою в країні. Не дивлячись на негаразди, наша родина намагається виховувати дітей у любові до рідного краю...» (Мати стипендіатки Ганни).

Ось уривок із листа стипендіатки-студентки Тетяни: «...займаюся (також) громадською діяльністю, збори коштів для дітей сиріт, інвалідів, малозабезпечених сімей, літніх самотніх людей... взяла участь у відкритті виставки вишиваних портретів та висловів Тараса Шевченка. Надалі планую займатися добрими справами, по можливості організувати благодійні вечори, конференції, літературні заходи».

IN MEMORY

In memory of my beloved Mother, **Maria Boyduy**, I am donating **\$250** through Branch 136 in Naples, Florida. *Vichnaya Pam'yat!* Lida Devonshire.

In loving memory of my wife, **Marusia Procyk**, I am donating **\$50** to the UNWLA Scholarship Program through Branch 49 in Buffalo, NY. V. Rev. Marijan Procyk.

З нагоди 4-го ліття відходу у вічність **Ганни Черінь** складаю **50 дол.** у її пам'ять на підтримку Стипендійної Акції СУА через 56-й Відділ СУА у Норт Порт, Флорида. Інна Момотюк.

**ANNUAL FUNDRAISING
BY BRANCH 49 IN BUFFALO, N.Y.**

Our most sincere thank you to UNWLA Branch 49 in Buffalo, New York, for your ongoing

yearly fundraising activities for the UNWLA Scholarship Program. A special thank you to Ms. Zoriana Bunche, Branch 49 Scholarship Chair. Your efforts and caring are very much appreciated! Contributors:

- \$330** Oksana Saldyt;
- \$250** Ulana Loza;
- \$100** Olha Czmola, Maria Malaniak, Nadia Marc, Anna Poliszczuk;
- \$50** Chrystyna Brown, Tatiana Paslawsky, Markian & Lidia Stasiuk;
- \$25** Gloria Long, Emily Swiatkiwskyj.

ПОЖЕРТВЫ ЗА ЛЮТИЙ 2019-го р. / DONATIONS FOR FEBRUARY 2019

- \$2,000** NN (107);
- \$1,160** UNWLA Branch 56;
- \$730** UNWLA Branch 50;
- \$400** UNWLA Branch 97;
- \$330** Marta H. Mulyk-Baxer, Robert J. Kent, Bernard & Anna Krawczuk (98), Myron B. Krawczuk (98), UNWLA Branch 108;

НЮРНБЕРГ

Пропоную читачам короткий текст бесіди, яку я провела у 83-му Відділі СУА, про міжнародний Суд над колишніми керівниками гітлерівської Німеччини — Нюрнберзький процес — який проходив у м. Нюрнберґ з 20-го листопада 1945-го р. до 1-го жовтня 1946-го р. у Міжнародному військовому трибуналі.

Може ви дивуетесь, що я вибрала на сходинах тему «Процес у Нюрнберґу». Але зробила я це тому, що у вересні та жовтні 2017-го р. і наші, і канадійські газети писали про відкриття в Канаді та в Українському Інституті Америки (УІА) у Нью Йорку меморіальних дошок Рафаелю Лемкіну, який ще до Нюрнберзького процесу винайшов і дав пояснення слову ГЕНОЦИД — GENOCIDE*. На відкритті дошки в УІА були присутні Президент України П. Порошенко з дружиною, консул України та інші поважні особи, зокрема і членка нашого відділу, Почесна голова СУА Ірина Куровицька, як представниця Міжнародної Ради Жінок при ООН. Для українців Лемкін ще важливий тим, що він у 1953-му р. у Мангеттені, центрі Нью Йорку, на великолюдному вшануванні 20-річчя Голодомору у своїй промові «Радянський геноцид в Україні» сказав: «Це не просто масове вбивство. Це — геноцид, винищення не лише окремих осіб, але й культури та нації». Вагомим є також факт, що 3-го жовтня 2018-го р. Сенат США одногосно ухвалив резолюцію, де назвав Голодомор Геноцидом.

■ Нюрнберзький процес (чи міжнародний судовий процес) відбувся після закінчення Другої світової війни у Нюрнберґу (Німеччина) і тривав від листопада 1945-го р. до жовтня 1946-го р. Вперше в історії людства провідників держав засуджували перед інтернаціональним судом за «злочини проти людства та геноцид». Більшість з нас тоді перебували в таборах Ді-Пі та були замалі, щоб цікавитись тим судом (декого ще не було на світі) – телевізорів і комп'ютерів ще не було, а газети нас не цікавили. Але знаємо про нього з часу, коли у 1961-му р. з'явився фільм Стенлі Кремера «Judgement at Nuremberg». Ролю судді в ньому зіграв Спенсер Трейсі, а серед акторів були Монтгомері Кліфт, Максміліян Шелл, Марлен Дітріх та ін. Цей фільм тоді отримав Оскара як найкращий фільм року. На прем'єру, яка відбулась у Західному Берліні, були запрошені актори та репортери. Коли фільм закінчився, в залі настала тиша, і лише потім — оплески. Та німецькі репортери не аплодували. Вони закинули Кремеру, що той розбурхує минуле та ненависть до німців. На що Кремер відповів, що правду треба висвітлювати і нехай німецькі режисери зроблять фільм про Третій Райх. У німецьких театрах фільм не мав успіху, зали були порожні.

■ Світ, що був під вражінням Європи, перетвореної у страшну руїну, та злочинів у концентраційних таборах, не відкладав покарання головних винуватців трагедії, але шукав, арештовував і карав їх. Війна закінчилась у травні, а вже в червні 1945-го р. у Лондоні відбулась Міжнародна конференція, на якій висловили свою позицію 23 країни. Тоді домовились про створення Міжнародного військового трибуналу і незадовго було прийнято його статут. Згідно з Лондонською угодою, Міжнародний військовий трибунал був сформований з представників чотирьох держав (по два члени від кожної): США, Велика Британія, Франція і СРСР. Головував на процесі представник Великої Британії лорд Джефрі Лоуренс. Від США були колишній генеральний прокурор Френсіс Біддл і суддя Верховного суду Роберт Джексон, а від СРСР — генерал-майор юстиції Іона Нікітченко та генеральний прокурор УРСР Роман Руденко.

29-го серпня 1945-го р. було опубліковано перший список головних військових злочинців. Це 24 нацистських політики, військовики, ідеологи. Між ними був Ганс Франк – генерал-губернатор окупованої Польщі, до якої в 1941 – 1944-х рр., крім Польщі, входили Лемківщина, Підляшшя, Холмщина, частина Посяння і Галичина.

\$220 Lieda I. Boyko (56), Irina Buczkowski (67),
Alexandra Hamersky, Martha Lewicky (113);

\$130 Zorianna M. Klufas (98);

\$110 Dr. Tamara Tallman (98), Christina Trojan-Masnyk, UNWLA Branch 129;

\$21 Renata Bihun (28).

*We thank you for your generosity
Щиро дякуємо за Вашу благодійність,*

*М. Оприся Яцуць, скарбник Комісії стипендій
СУА,
Люба Більовицук, член Комісії стипендій СУА*

UNWLA, INC Scholarship / Children-Student Sponsorship Program
P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 Phone: 732-441-9530 Email: nazustrich@verizon.net

Обвинувач від США Р. Джексон ознайомлює з доказами на Нюрнберзькому процесі.

Підсудним було забезпечено широкі можливості для захисту та надання доказів. Усі вони мали кваліфікованих німецьких захисників. Відбулися 403 відкриті судові засідання, на яких підсудні давали свої свідчення. Заслухано 113 свідків, розглянуто 143 письмових свідчень і понад 5 тисяч документів. І 1-го жовтня оголошено вирок. Міжнародний військовий трибунал засудив: до смертної кари через повішення — 12 осіб, на довічне ув'язнення — 3, до 20 років тюремного ув'язнення — 2, до 15 років тюремного ув'язнення — 1, до 10 років

ув'язнення — 1; виправдано — 3. Підсудних вперше приводили до залу не разом, а окремо, а також не було дозволено фільмувати чи фотографувати їх в момент проголошення вироку. Вислухавши вирок — смерть через повішення (*Tode durch den Strang*), Г. Франк повернувся до камери, де на нього чекав психіатр Гілберт, повідомив йому про вирок і спокійно, тихо сказав: «Я це заслужив і я очікував цього». За кілька днів, ще до початку процесу, один з підсудних — Роберт Лей, вчинив самогубство: порвав на смужки рушник і з них зробив шнур, на якому повісився. Мартіна Бормана (рейхслайтер, обер-групенфюрер СА) не було знайдено, його засуджено заочно. Також припинено справу проти Густава Круппа, який був смертельно хворий і незадовго помер. Герінг отруївся після вироку за кілька годин до страти. Редер просив, щоб йому замінили довічне ув'язнення на смертну кару. Деякі засуджені просили, щоб їм замінили кару через повішення на розстріл. Але жодне з клопотань не задовольнили — вирок виконано згідно з рішенням трибуналу в ніч з 15-го на 16-те жовтня 1946-го р.

Цікаві факти про К. Деніца, адмірала німецької флотії, який дістав найменшу кару — 10 років. Він був заступником Гітлера. За заповітом (після самогубства Гітлера) став головою уряду аж до розпуску союзними державами 23-го травня 1945-го р. Після 10 років ув'язнення Деніца отримав адміральську пенсію і жив у достатку з родиною біля Гамбурга. Написав кілька книг. Помер від хвороби серця. На його похороні були численні німецькі та закордонні морські офіцери.

■ Суди над військовиками-злочинцями меншої величини продовжувалися у Нюрнбергу аж до 50-х років. У той час у світі не було інтернаціонального суду, всередині самостійних держав можна було робити все, що влада хотіла. Нюрнберзький процес підштовхнув світ до того, щоб подумати над створенням міжнародного суду. Але тільки через пів століття, у 1998-му р., коли світ (завдяки фотографіям і телебаченню) побачив звірства у колишній Югославії та Рванді (Африка), понад 150 держав з'їхались у Римі й домовилися про створення International Criminal Tribunal**.

Як шкода, що не вчинено суду над воєнними злочинцями в Совецькому Союзі. Це вказує на те, як мало вартує життя людей на Сході Європи.

Олександра Юзенів,
культурно-освітня референтка 83-го Відділу СУА.

* У своїй праці «Axis Rule in Occupied Europe» Рафаель Лемкін ввів термін «геноцид», комбінуючи грецькі «genos» (γένος) — «народ» і латинське «cidere» — «вбивати».

** Міжнародний кримінальний суд (МКС) — перший правовий інститут, що діє постійно, в компетенцію якого входить переслідування осіб, відповідальних за геноцид, воєнні злочини та злочини проти людяності. Заснований на основі Римського статуту, прийнятого в 1998-му р. Існує з липня 2002-го р. Знаходиться в Гаазі, проте за бажанням Суду засідання можуть проходити у будь-якому місті. МКС не слід плутати з Міжнародним судом ООН, що також засідає в Гаазі, але має іншу компетенцію. МКС не входить в офіційні структури ООН, хоча може порушувати справи за поданням Ради Безпеки ООН.

«ВІДЩЕПЕНЦІ»

Ті двоє... Вони були такі різні, чужі між собою, не були ніколи знайомі... Народжені в різних областях від українських матерів, виховані в однакових школах, перші слова їхні були однакові, перші написані літери — теж. І росли вони майже в однакових умовах, бо не були їхні батьки советськими чиновниками, не було за їхніми спинами якихось особливих поприхачів, які штовхали б їх кудись «не туди». Росли звичайними дітьми.

На моїй дорозі вони зустрілися вже такими, якими стали. У дорослому віці. Не знаю, як про них розказати, звідки почати. Бо ці двоє таких різних людей мали в собі щось спільне, непідвладне розумінню іншого. Пізнаючи їх щораз ближче, доводилось дедалі більше дивуватися, бо, як кажуть наші люди, «такого вдень з вогнем...» Але, мабуть, не так уже й «вдень з вогнем», раз ті двоє були недалеко один від одного, в одній області і, навіть, у недалеких місцевостях.

Один жив у місті, в обласному центрі, мався за інтелігента, завжди був, як кажуть, «при параді», а при зустрічах зі знайомими вітався «здрасце», не подаючи руки. Знайомих він мав немало, бо народився саме в цьому краї, в одному з недалеких сіл. Але розмов починати з ним не любили. Бо на всяке «як ся маєш?» він відповідав «харашо, а ти как?». Співрозмовників від того коробило й кожен намагався швидше відійти.

Усі знали, що дружина в нього працює редактором у видавництві, редагує українські книжки та розмовляє доброю українською мовою. Проте, вдома, навіть у відносинах з дружиною, він був твердий — розмовляв тільки російською.

Деколи хотілося просто покепкувати з нього і дехто не витримував:

— Ти ж тутешній, чому розмовляєш російською?

— Я етот язык люблю, он мне родней. А вам почему не нравітся? І вообще ето мойо дело...

Чи хтось міг заперечити в той час, знаючи, що за кожними двома людьми шпигує третій? Відверталися й тільки в думці давали собі волю: «Будь ти проклятий, дурню, раз від рідного слова відмовляєшся. То все одно, що від рідної матері, від рідного порога».

А що відчуває мати, коли син звертається до неї чужим словом? Напевне, серце розривається з болю, образи, сорому? Цвітуть під вікном українські мальви, жоржини, косиці,

гавкає пес і розуміє кожне слово, а синок виріс отут, у цій хаті, на цьому подвір'ї, по сільських околицях босоніж бігав, а вийшов «у світ» і враз замовкло в ньому все рідне. Що таке сталося, що перевернуло його душу, коли заронилося йому в душу оте прокляте «здрасце»? Сивіє материна голова, набігають на лице передчасні зморшки. Вона не може відвернути цієї біди, а невістка не помагає, ніби навіть гордиться, що має російськомовного мужа.

— Він так виділяється серед інших, — казала не раз.

Певне, що виділяється, як би не виділявся, таж не кожен від рідного відмовиться, а він, бач, зумів. Щастя, що не всі стали такими «інтелігентними», бо загинув би край, забули б, від кого народилися, приймали б за рідних своїх поневолювачів. Добре, що село далеко від обласного центру, бо серце не витримало б бачити таку наругу щодня.

Правда, невістка, деколи відчуваючи докори сумління, пробувала навести мужа «на путь істинний»:

— Подумай, я редагую українські книжки, працюю з письменниками, вони ж усі знають, що ти тутешній, мені незручно, я так ніби не на своєму місці...

— Не нравітся — разводісь. Как хачю, так і гаварю. Ні ти, ні нікто другой мне не указ. Ти тоже должна отвечать мне на русском, а то какая ми семья...

На тому навернення мужа до рідного закінчилося. Син більше бував з батьком, тому теж розмовляв з нею і при зустрічах з бабусею «на єво радном языке».

Поволі знайомі стали обминати його — переходили на другий бік вулиці, не зупинялися, бо поспішають, підозрювали його в «донощистві» в КДБ. Подібно, що вони й не помилялися. Так твердо увійти в роль «відщепенця» міг тільки той, хто зненавидів своє коріння, свій рід, край. Відмова від рідної мови була тільки початком, а що було далі можна тільки здогадуватись.

У другого все було інакше. Він не навертався до «панівної» нації, не любив її мови, не пхався серед них, а любив своє. У плані національному, народному він був на висоті, був патріотом. Любив свою мову, свою школу, своїх друзів. Родину свою, мабуть, теж любив, бо як же інакше.

Але щось сталося. Можливо, щось таке, що дуже його образило. Одруження з кохання не

принесло йому радості, дуже скоро з'ясувалося, що вони різні — такі різні, що він відчув себе нещасним, ніби обдуреним, приниженим, ніяким. Не міг задовольняти всіх потреб, які виникали, не міг протистояти емоціям, які вирували між ними, не міг... Відчував, що багато що не може і — не зможе. Щоб це припинити, без вагань запропонував:

— Буде краще, як ми розійдемося. Бачиш, що все, що було між нами раніше, уже втрачено...

Вона згодилася, навіть не заплакала. А може, й зраділа. Тільки батьки запротестували:

— Не можете, не маєте права, у вас синок росте.

Вони всіляко доводили, переконували, нарешті, посварилися й батько плюнув спересердя:

— Ото сина виховав, я ж тебе не покинув, як щеня, а виростив, освіту дав, голодний ти в мене не був, може, не по-панськи жили, але жили, нікому в рот не заглядали. А що ти? Ні син з тебе, ні батько...

Як тільки суд закінчив справу про розлучення, він виїхав з дому. Не знав, куди поїде, але знав, що не залишиться поблизу. Не хотів зустрітися з рідними, бачити сина. Нехай усе відійде від нього, ніби й не було. Він справді і син поганий, і батько. То пощо дратувати їх своєю присутністю? І своєї образи стерпіти не міг. Хіба тільки він один винен? Вона так згодилася на розлучення, ніби сама нетерпеливо чекала цього. А батько тільки до нього з претензіями... Бо він, бач, його син, то вся ганьба тільки на них.

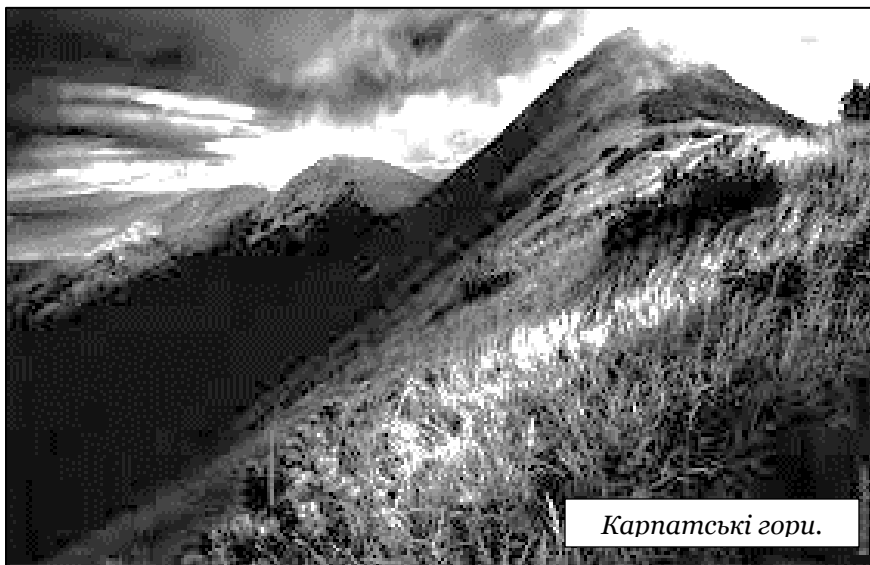
— Що ж, нехай буде, я приймаю, — з тими словами вийшов з хати, щоб більше ніколи не повертатися.

І — не повернувся... Подумав, що буде краще, коли переїде гори й оселиться десь на

рівнині, сховається. І так зробив. Опинився в гарному райцентрі й відразу знайшов працю. Але довго там не затримався. Щось муляло йому. Не любив рівних полів — коли виїжджав за місто, не було на чому погляд спинити. Тому вирішив податися в найбільш зубожілий, віддалений гірський район, де вільніше дихати і нема жодного знайомого.

Таке селище було й він його сподобав. Осе-

лився, знайшов працю, а згодом і дівчину приглянув. Була гарна, на нього дивилася захоплено, а згодом сказала, що хотіла б бути з ним. Він теж готовий був по-свататися, але боявся будь-яких пояснень про попереднє життя. Не міг би пояснити, чо-

Карпатські гори.

му так сталося, а що гірше, — що не хоче вертатися у своє минуле ніколи. Коли ж вона наполягла на своєму, признався, що не дасть їй свого прізвища, а хоче взяти її за своє.

— Хочу про все забути, ніколи не повертатися в минуле навіть думкою, хочу стати іншою людиною. Нехай про мене колишнього всі забудуть.

Вона згодилася й ні про що не допитувалася, навіть, батькам заказала не цікавитися. Він переробив документи й став «іншим». Так йому здавалося. З гордістю представлявся новим прізвищем, але в людей, як кажуть, нічого не вкрадеш, люди все знають. І згодом пристало до нього не тільки нове прізвище, а й прізвисько «відщепенець». А дехто перефразовував на «прищепенець».

Проте, вже було пізно щось міняти, довелося так жити.

*Любов Дмитришин-Часто,
пресова референтка 56-го Відділу СУА,
Норт Порт, Флорида.*

Окружний з'їзд Союзу Українок Америки Нью Йорку

Учасники З'їзду.

24-го лютого 2019-го р. у домівці СУА відбувся Річний з'їзд Округи СУА Нью Йорк. Союзнянки округи виявили великий інтерес до цієї важливої події, бо, крім делегаток, на з'їзд прибуло чимало союзнянок на чолі зі своїми головами: 1-й почесний Відділ СУА – голова Лярисса Гурін, 21-й Відділ СУА – голова Олександра Шебець, 30-й Відділ СУА – голова Віра Березовська, 64-й Відділ СУА – голова Ірена Григорович, 83-й Відділ СУА – голова Люба Шатанська, 113-й Відділ СУА – голова Христя Самійленко, 125-й Відділ СУА – голова Марійка Андрійович.

Після звіту Верифікаційної комісії (голова Анна Саф'ян) голова Округної управи СУА Нью Йорку Галина Романишин відкрила з'їзд. Головою президії було обрано Ірину Куровицьку, секретаркою – Любу Шатанську. До президії запрошено голову СУА Маріянну Заяць.

Присутні уважно слухали детальні, вичерпні звіти всіх членів округної управи, які засвідчили наполегливу жертвовну працю всіх відділів округи. Підсумувала працю округи голова Г. Романишин, подякувавши кожній членчині окремо за самовіддану наполегливу та зразкову працю. Особливу подяку голова округи висловила Ірині Куровицькій, Почесній голові СУА, яка приклала титанічні зусилля для відродження славного 1-го Відділу СУА, що у 2020-му р. святкуватиме своє 100-річчя (відділ існував від 1920-го р. як Українська Громада в Нью Йорку), Оксані Лопатинській – кореспонденційній секретарці, Лесі Тополі – протокольній секретарці, Богданні Курчак – скарбничці, Ірині Легун – організаційній ре-

ферентці, Людї Грабовській – імпрезовій референтці, Ліді Семенюк – референтці суспільної опіки, Олі Кузьмин – референтці стипендій, яка була визнана Комісією стипендій СУА найкращою стипендією референткою всіх округ СУА, Наталці Соневицькій – мистецько-музейній референтці, Олені Немелівській – пресовій референтці, Наталці Думі – архіварній референтці, Галі Грицик – виховній референтці, Мальвіні Вітенько – хорунжій. Особливо голова подякувала своїй заступниці Олі Голобородько, яка у всіх справах була її «правою рукою». Щиру подяку п. Романишин висловила Наді Савчук, Почесній голові Округної управи СУА Нью Йорку, за активну участь у засіданнях, за добрі поради зі свого довголітнього досвіду у проводі округи і за постійну підтримку.

Слово до союзнянок округи виголосила Маріянна Заяць, голова СУА. У своїй щирій промові вона відзначила, що Округа СУА Нью Йорку має майже 80-літню багату історію жертвовної муравлиної праці на благо організації. Округа підтримує всі акції та програми Головної управи СУА. Більшість репрезентантів до ООН від СФУЖО також є членкинями Округи СУА Нью Йорк, які проводять колосальну працю в цій міжнародній організації, поширюючи добре ім'я України у світі: Марта Кічоровська Кебало (64-й Відділ) – головна репрезентантка, Наталка Соневицька (64-й), Софійка Зелік (64-й), Марія Чухнова (64-й), Оксана Гапюк (64-й), Людмила Рабій (64-й).

Дружніми оплесками присутні уділили абсолюторій уступаючій Округній управі СУА Нью Йорк.

Настала урочиста хвилина. Члени Округної управи СУА Нью Йорк одноголосно вирішили надати звання «Почесна голова Округної управи СУА Нью Йорк» Галині Романишин за довголітню жертвовну працю на посаді голови Округної управи СУА Нью Йорк. Зворушена цією несподіванкою, пані Галя сердечно подякувала за визнання її скромної праці і за високу нагороду.

Галину Романишин нагороджують званням «Почесна голова Окружної управи СУА Нью Йорк».

Після перерви на обід відбулися вибори нової Окружної управи СУА Нью Йорк, до якої увійшли: голова Окружної управи — Ліда Слиж (64-й Відділ); заступниця голови — Лариса Тополя (64-й); секретар — Оксана Гапюк (64-й); скарбник — Богдана Курчак (125-й); референтка стипендій — Ольга Кузьмин (83-й); організаційна референтка — Майя

Слово Ліди Слиж, новообраної голови Окружної управи СУА Нью Йорк

Дорогі Союзанки! Я щиро вдячна членам Номінаційної комісії за те, що рекомендували мене на посаду голови Окружної Управи Нью Йорку; дякую голові СУА п. Маріянні Заяць за підтримку моєї кандидатури; дякую кожній делегатці нинішнього окружного з'їзду за виявлену мені довіру очолювати округу СУА, яка має славу 80-літню історію і дала нашій організації трьох голів СУА, трьох редакторів журналу «Наше життя», цілу плеяду членів Екзекутиви та Головної управи СУА, багатьох Почесних членкинь СУА, зокрема і тих, які нині в наших рядах: Почесна голова СУА Ірина Куровицька, Почесні членкині СУА Лідія Черник, Надя Савчук, Марійка Томоруг, Марта Данилюк, Рома Шуган. Ці союзанки є гордістю і славою Союзу Українок Америки і ми всі повинні працювати для організації так, як працювали і працюють вони. Я дякую уступаючій голові Окружної управи СУА Нью Йорку п. Галі Романишин за те, що передає округу, яка нараховує 7 активних відділів. Я дуже дякую п. Ірині Куровицькій, яка доклала всіх зусиль для того, щоб відновив свою діяльність наш славний 1-й Відділ — тепер він носить звання Почесного відділу СУА. І дуже приємно, що очолює цей відділ Ляриса Магун, доня колишньої довголітньої голови 1-го Відділу св. п. Ліди Магун, а найголовніше, що до відділу належить також внучка Адя Магун. Тепер ми впевнені, що цей відділ прийде до свого 100-літнього ювілею з новими здобутками. З приємністю відзначаю, що наші відділи поповнюються новими членкинями. До СУА вступають жінки та дівчата різного віку, але особливо мене тішить наша молодь. Бо фактично вони є майбутнім нашої організації, і чим молодшими вони є тепер, тим кращими провідницями українського жіночого руху в Америці, частиною якого є і СУА, вони будуть у майбутньому.

Очолювати таку славу округу — це висока честь, але й високий обов'язок. Я розумію, яку важку ношу беру на свої плечі, але надіюся на допомогу кожної з вас, особливо на членів Окружної управи, і запевняю, що докладу всіх зусиль, щоб команда, яку ви сьогодні обрали, працювала злагоджено, в дружній товариській атмосфері, щоб кожна членкиня Окружної управи СУА Нью Йорк була прикладом для всіх союзанок округи. Адже всі ми — одна союзанська родина. І всі ми зацікавлені в тому, щоб наша родина була міцною та дружньою, щоб кожному в ній жилося цікаво та весело, і водночас спокійно та надійно. І щоб в Нью Йорку про нас йшла добра слава. Адже наша організація має високий авторитет і пошану, що передали нам у спадок наші попередниці, які заснували організацію, які її розвивали і підтримували понад 90 років.

У своїй праці новообрана Окружна управа СУА Нью Йорк буде керуватися найперше резолюцією XXXI Конвенції СУА. І в резолюцію нашого з'їзду ми також намагалися вкласти ті завдання, що

Войнаровська (125-й); референтки суспільної опіки за кордоном — Надія Бурмака (125-й), референтка суспільної опіки в Нью Йорку — Марія Стефак (64-й); виховна референтка — Ірина Куровицька (1-й); музейно-мистецька референтка — Наталія Соневицька (64-й); культурно-освітня референтка — Надія Семчук (21-й); пресова референтка — Олена Немелівська (125-й); референтка зовнішніх зв'язків — Адя Магун (1-й); Хорунжа — Мальвіна Вітенько (125-й); господарча референтка — Богданна Даньків (64-й); архівальна референтка — Наталія Дума (83-й). До складу Контрольна комісії увійшли: голова — Оксана Антонюк (125-й), члени: Олександра Шебець (21-й), Галина Романишин (83-й).

Окружний з'їзд прийняв бюджет округи на 2019-й р. (Богданна Курчак, скарбник), а також Резолюцію Окружного з'їзду СУА Нью Йорк (Леся Шебець, голова Резолюційної комісії), статті, якої вказують напрямні дії праці Окружної управи СУА Нью Йорк.

стоять перед СУА на найближчі два роки. Гаслом останньої конвенції СУА було «Наше членство – наша сила!» Отже, сила організації у її членах.

Тут зроблю відступ і нагадаю, що на останній конвенції було прийнято оновлений Статут СУА, щоправда, в англійській мові, бо так вимагає Федеральний уряд США. Тепер Статут СУА вже перекладений на українську мову та незабаром буде надрукований і розданий округам і відділам СУА. У цьому Статуті слово «членка» замінено на слово «членкиня». В українській мові – господар і господиня, в гуцулів – газда і газдиня, в організації – член і членкиня. Отже, звикайте до цього нового терміну, бо ми тепер – членкині Союзу Українок Америки.

Членкині СУА добровільно віддають свій час, свої знання і силу, свої вміння для громадської праці. А що вони очікують від СУА? Вважаю, що кожна жінка, яка вступає в ряди СУА, хоче збагатити себе новими знаннями, новими вміннями, новими враженнями, новими друзями, хоче підвищити свій інтелект, свою духовність. І якщо вона все це отримає, то це вже буде не просто жінка, а громадська діячка, провідниця в громаді, високоідейна та цілеспрямована жінка, яка зможе повести за собою інших, нових членкинь організації. Хочу процитувати слова Лідії Бурачинської, колишньої редакторки журналу «Наше життя»: «СУА повинен формувати з жінки громадську діячку, провідницю в громаді». І нині найважливішим завданням проводу Екзекутиви СУА, проводу Головної управи, проводу округи, проводу кожного відділу – спрямовувати свою працю якраз на виховання своїх членкинь, формувати з них високоідейних громадських діячок.

У кожному відділі СУА головною ділянкою праці має бути культурно-освітня, завдяки якій наші союзнянки будуть отримувати все те, до чого вони прагнуть. СУА була створена як просвітянська організація для збереження української ідентичності в Америці, для збереження української культури, мови, народних традицій і звичаїв. Цей пріоритет праці нашої організації залишається актуальним і нині. Добре було б на кожне засідання відділу, які, згідно зі Статутом СУА, повинні відбуватися щомісяця, суспільно-освітня референтка, чи інша союзнянка, підготовляла реферат з ділянки чи то літературної, чи культурної, чи музичної, чи мистецької, чи наукової на тему, яка цікавить союзянок. Можна запросити якогось фахівця з тієї чи іншої ділянки та провести диспут. Можна провести зустріч з цікавою людиною, професіоналом, спеціалістом-лікарем, чи косметологом, вчителем чи психологом і поговорити на конкретну тему, яка вас цікавить. Відділи повинні організовувати літературні, музичні вечори, святкування ювілейних дат видатних українських постатей, особливо жінок і т. ін. Поле діяльності тут необмежене... Такі заходи збагачують наш інтелект, розширюють наш світогляд, вдосконалюють нас, як особистості, розвивають і збагачують нас знаннями, підвищують нашу духовність, одним словом, формують з нас еліту української діаспори Америки. Якраз в цьому я вбачаю свою головну місію на посаді голови Округної управи СУА Нью Йорку.

Про котики

Ні, не ті. А вербові. Ми навесні ходили у глинище. За вербовими котиками. Сніг у глинищі не танув довго, бо цілу зиму туди, крім полохливих зайців, ніхто не навідувався. Ми торували поміж зимових заячих стежок свої, весняні і дитячі. В'язнули по коліна в шкарубкому після відлиг снігу. Провалювалися в замети по пояс. Але з-поміж усього верболіззя обирали не найближчі кущі, а кущі з найбільшими котиками. Тулилися до них змерзлимими носами й щоками, а тоді з безжальним хрускотом ламали заскрузливе від холоду вербове віття.

Котики навіть у холод пахнули весною. І ми несли цю весну оберемками додому. Знаючи напевно, що сваритимуть. За мокрі ноги, рукавиці і пальта. Й найбільше за те, що знову самі ходили у глинище. Але ми ходили. З року в рік. Бо хто, крім нас, ще б приніс додому весну. І букет вербових котиків...

Аліна Акуленко, Київ.

Гілочки тоненькі, котики пухнасті,
Хай несуть у хату радість, мир і щастя,
Хай несуть у серце радість воскресіння
Хай направлять наші душі до спасіння.
Гілочки вербові сонце зігриває,

А душа радіє, а душа співає,
Бо вже близько свято, писанки і паска,
Бо на землю сходить Божа милість й ласка.
Бо уже за тиждень буде в нас Великдень!

UNWLA Branch 75 Hosts “New Dimensions” Art Exhibit and Sale

by Irka Sawchyn Doll

UNWLA Branch 75 members, with artists Orest Poliszczuk and Petrykivka representatives Natalie Pawlenko and Yuri Mischenko, at New Dimensions Art Exhibit and Sale. Photo by Myron Krywulych.

UNWLA Branch 75 from Maplewood/Whippany, N.J., sponsored and hosted a fund-raising art exhibit and sale titled “New Dimensions.” The well-attended show was held on October 14, 2018, at the Ukrainian American Cultural Center of New Jersey in Whippany, N.J., and was successfully coordinated by members of Branch 75, led by Committee co-chairs Marta Popovich and Irka Sawchyn Doll and Branch 75 President Oksana Lodziuk Krywulych.

The exhibit featured two contemporary Ukrainian-American artists with very different artistic styles, Orest Poliszczuk and Olya Powzaniuk. Attendees had the opportunity to view and purchase examples of vibrant Petrykivka art created by various artists from Ukraine, from the private collection of Natalie Pawlenko and Yuri Mischenko.

Mr. Poliszczuk presented an impressive array of gouache and photo-screened art works, with themes that included pastoral landscapes and lovely floral still-lives. His paintings with Ukrainian themes, such as dancing hutsuls, were particularly appealing to the audience.

Ms. Powzaniuk exhibited soft-colored impressionistic art, with a variety of themes, including Ukrainian landscapes, cityscapes and abstracts. She paints almost exclusively in pastels, with much of her work painted “EnPlainAir” (“in the open air”).

The third segment of the exhibit was a collection of art work in the Petrykivka style, a Ukrainian folk-art painting style that originated in the village of Petrykivka in the eastern Dnipro oblast of Ukraine. During the past century Petrykivka art has generated a great deal of interest (in Ukraine and internationally) as an indigenous folk art. Thirteen artists were represented in this colorful segment of the exhibit.

Branch 75 has sponsored several major exhibits in New Jersey, including two exceptional exhibits of the art of Jacques Hnizdowsky. This exhibit continued in the same tradition by offering guests an enjoyable afternoon of convivial atmosphere, beautiful art and a sumptuous lunch. Proceeds benefit various humanitarian causes and endeavors of Branch 75 and the UNWLA.

*UNWLA Art Show guest viewer and future art collector.
Photo by Myron Krywulych.*

Українські слова, які надихнуть

Редакція журналу започатковує рубрику «Говоримо красиво» з наміром ознайомлювати наших читачів з особливими українськими словами, якими можна замінити зазвичай уживані у щоденному житті. Це красиві та милозвучні слова, що приємно вразять Вас, Ваших рідних і друзів. І, завдячуючи яким, можна ще більше закохатися в нашу солов'їну українську мову!

Нині дібрали слова, що яскраво та образно характеризують весну. І не тільки її...

Вередлива – яка капризує, має постійні примхи; у переносному значенні – мінлива, непостійна за своїми ознаками. Слово ідеально підходить для характеристики дівчат, жінок і весняної погоди. Вони ще які примхливі!

Окрилення – те саме, що натхнення; душевне піднесення. Окрилюйте один одного!

Розбруньковуватися – розтулятися, розкриватися (про бруньки, квіти, листя). Весна – чарівна пора, коли все довкола оживає. Насолоджуйтеся красою відновлення життя!

Строкатий – укритий, розписаний різнобарвними смугами, плямами тощо; забарвлений у різні кольори. Земля після зимового

сну вражає своїми барвистими шатами. Весна – справжня строката царівна!

Погожий – ясний, теплий, сонячний (про погоду); сприятливий, попутний (про вітер); у переносному значенні – щасливий, безтурботний, нічим не затьмарений. Цієї весни нехай у вас будуть лише погожі дні!

Пустотливий – який любить пустувати, схильний до пустощів; грайливий. Звичайно, коли, як не погожими весняними днями, можна пустувати?

Тішитися – мати приємність, втіху; радіти. Саме таких емоцій бажаємо якомога більше. І не тільки весняними днями!

Залицятися – з почуттями симпатії або кохання впадати за кимось, виявляти знаки уваги, зачіпати розмовою, жартами. Погодьтеся, це один з неодмінних атрибутів весни! Не прогавте можливість – ловіть момент і закохуйтеся!

Рясніти – бути густо покритим великою кількістю чогось; мати щось у великій кількості. Нехай весна рясніє усмішками, красою та любов'ю. Надихайтеся кожною миттю та колекціонуйте незабутні враження!

Guidelines for Submitting Photographs to Our Life

- 1. Renaming your photos.** Please do not send photos named JPG126XYZ324 or something similar. ALL photos should be renamed and numbered, preferably in the sequence you would like them to appear in article. For example, #1 Branch 489, #2 Branch 489, #3 Branch 489, or some other system that makes it easy to identify what the photos are intended to illustrate and where they belong.
- 2. Captions.** Please type a caption for each photo and provide this information at end of your article. Number each caption so that it corresponds with the photo it describes.
- 3. Photo credits.** Please give credit where credit is due and let us know name(s) of photographer(s).
- 4. Look at your photo before sending.** Please pick photos carefully and really look at what you are sending before you send. We generally will not publish photos that show lots and lots of backs of heads blocking the view of whatever or whoever was meaningful or important. We also reserve the right not to print photographs that are fuzzy or otherwise technically unacceptable.

Загальні збори 83-го Відділу СУА, Округа Нью Йорк

У середу 13-го лютого 2019-го р. відбулися 54-річні Загальні збори 83-го Відділу СУА.

Після відкриття та ствердження кворуму Загальних зборів було обрано Президію Загальних зборів: голова — Ірена Куровицька, протоколярна секретарка — Люба Шатанська. Після відчитання протоколу попередніх Загальних зборів, його було одногосно прийнято.

Протоколярна секретарка Галя Грицик написала 7 протоколів засідань; 3 протоколи написала Леся Юзенів. Кореспонденційна секретарка Ірена Ядліцька постійно повідомляла союзняк про сходини та всі імпрези, які відбувалися протягом року, і новини Головної управи СУА та з України.

Скарбничка Рома Шуган подала детальний фінансовий звіт. Організаційна референтка Богданна Слиж розповіла про нових членок відділу. Хвилиною мовчання згадали тих, хто відійшов у Вічність: бл. пам'яті М. Преслі та Д. Кекіш. Б. Слиж багато працює над збільшенням членства відділу, а також має багато відпрацьованих годин волонтерської роботи в Українському Музеї разом з Анною Саф'ян, Оксаною Лопатинською, Наталею Думою, Ромою Шуган, Ольгою Гной, Мотрею Мілянч.

Культурно-освітня референтка Леся Юзенів коротко перелічила ті доповіді, що вона підготувала. То були справжні лекції на різні історичні та інформаційні теми: про О. Коновалець і С. Мельник; про правозахисницю, політв'язня І. Сенік; про Нюрнберзький процес та ін. Деякі її доповіді можна прочитати в журналі «Наше життя».

Референтки суспільної опіки Оксана Лопатинська та Лідія Семенюк багато зробили добрих справ. Вони співпрацювали та контактували з союзняками, які не можуть приходити на засідання. Була надана фінансова допомога діткам, хворим на ДЦП, з пансіонату «Надія Отинії» (Івано-Франківськ). Підтримку отримала родина загиблого воїна Гульцьо з Житомира — дружина та двоє малолітніх дітей. Надано одноразову допомогу сиротам Лесніцьким (м. Бровари), батько яких загинув в АТО, а мати померла.

Стипендійна референтка Ольга Кузьмин подала детальний звіт про наших стипендіатів: 8 стипендіатів, яким за 2018-й р. було надано стипендій на суму 1790 \$. Це діти віку від

початкових до старших класів, а також студентка університету з різних регіонів України. Завдяки допомозі відділу семінарист Л. Буковський закінчив студії Богослов'я при Монастирі Св. Василя Великого в Бразилії. Стипендіати пишуть листи подяки союзнякам. О. Кузьмин з приємністю згадала, що наші членкині також спонсорують стипендії приватно. Це Рома Шуган, Лідія Черник, Богданна Слиж, Татяна Доберчак, Анна Саф'ян. Приватні спонсори надали стипендій на суму 1070\$. Усього за 2018-й р. через 83-й Відділ стипендіатам було виплачено 2,860\$.

Музейна референтка Наталя Дума постійно надавала детальну інформацію про нові виставки, курси, імпрези, що відбуваються в Українському Музеї. Наш відділ є членом «Клубу 400К» і на потреби Музею щорічно переказує 1000 дол.

Архівна референтка Марта Данилюк систематизує всі матеріали відділу за останні 54 роки. Було надано багато фото й іншої інформації для фотокниги-літопису 83-го Відділу за 52 роки.

Заступниця голови відділу Анна Саф'ян подавала на Служби Божі в церкві св. Юра, писала листи подяки нашим спонсорам, брала активну участь в *Засвіченні ялинки, Дні Союзняки, Щедрому вечорі*.

У своєму звіті голова 83-го Відділу Люба Шатанська дякувала союзнякам за співпрацю, взаєморозуміння та взаємодопомогу. Вона подала присутнім для огляду фотокнигу про діяльність відділу, виготовлену в Івано-Франківську майстром Я. Черпаком.

Голова Контрольної комісії Дарія Дроздовська висловила щире признання скарбнику Ромі Шуган за професіоналізм у веденні фінансових справ.

Після схвалення бюджету на 2019-й рік виступила голова Нью Йоркської Округної управи Галина Романишин, яка багато теплих слів сказала про роботу союзняк як у відділі, так і в окрузі.

Голова І. Куровицька закрила збори та побажала здоров'я, наснаги й активної праці на благо такої чудової організації, як СУА.

Люба Шатанська,
голова 83-го Відділу СУА, Н.Й.

«ВИШИВАНА ЗАБАВА» В НОРТ ПОРТІ, ФЛОРИДА

Ліда Білоус та Леся Попель.

Традиційна «Вишивана Забава», організована 56-м Відділом Союзу Українок Америки, відбулася 9-го лютого 2019-го р. в Норт Порті, Флорида. Гостей вітали в гарно прибраній залі Леся Попель (голова відділу) та Ліда Білоус і Іванка Олесницька (голова Комітету Забави). Заля заповнилася чудовими вишиванками не тільки панянок, але і їхніх партнерів. Це була чудова панорама української вишивки з різних частин України у сучасній формі. Гості мали нагоду придбати па-

Уляна Рондяк — ведуча на вечорі.

м'ятку цього вечора — своє фото, що робила Нуся Мацілінська.

Вечір відкрила та привітала гостей голова 56-го Відділу СУА Леся Попель, а Ліда Білоус, Почесна членкиня Головної Управи СУА, прочитала вірш про любов українців до рідної вишиванки та їхню пошану до неї до сьогоднішніх днів. З колекції Ліди Білоус на виставці були вишивані суконки, які вона привезла з України.

Іванка Олесницька та Ксеня Кузьмич.

Ведуча на вечорі Уляна Рондяк представила музикантів — братів Віктора і Володимира Сизоненків, які чудово грали цілий вечір для приємності всіх танцюристів.

А щоб ближче побачити красу вишиванок, відбулася дефіляда та спільний танок, а потім всі разом виконали веселу українську пісню «Хто родився...» На закінчення свята розіграли в лотерею подаровані експонати.

За чудовий успішний вечір завдячуємо членам Комітету Забави: голові Іванці Олесницькій та членам: Ліди Білоус, Олі Гронь, Ліди Крамарчук, Ксені Кузьмич, Славі Малюк, Нусі Мацілінській, Лесі Попель, Богдані Пужик, Ксені Раковській, Уляні Рондяк, Анні Марії Суслі, Дарії Томашоскій, Роксолянні Яримович, Лідії Яхницькій та Христі Чайковській (фотограф).

Віра Боднарук, 56-й Відділ СУА,
Норт Порт, ФЛ.

Дефіляда жіночих вишиванок.

ПОРАДИ БАТЬКАМ

Виховання дітей — це складно?

Ми часто ставимося до дітей так, ніби всі знання та уявлення про життя, про правильне та неправильне, знаходилися тільки в нашій «діжці» досвіду. А «діжка» дитини – порожня і жадає наповнитися нашими думками. Але в один не найкращий момент ми починаємо чути від дитини тільки: «Нормально», «Так, поїла», «Четвірка з алгебри», «Нічого цікавого». І все – дитина закриває двері не тільки до своєї кімнати, але і у свій внутрішній світ.

Перше правило магії довірливого спілкування – дізнаватися. Викидаємо з розмов усі запитання, що ми ставимо кожен день. Ніяких більше «Як справи?», «Як у школі?», «Які оцінки?», «О котрій повернешся?» Забудьте такі формулювання. Їх немає. Так треба для чуда. І така порада стосується не тільки батьків. Бо ми зрідка запитуємо близьких людей про те, про що їм було б цікаво нам розповісти. Нам важливо тільки те, що цікавить нас. Тому ми втрачаємо не тільки контакт з дитиною, але й любов партнера, повагу, довіру, інтерес, цінність близькості.

Коли ставите запитання, слухайте відповідь, не відволікаючись. Уточнюйте. Перепитуйте. Ви можете скільки завгодно думати, що щиро цікавитеся життям і думкою близької людини, але вона може дізнатися про це тільки за однією ознакою: ви слухаєте її, підтримуючи розмову додатковими запитаннями, а не обмежуєтеся «як справи?» і пропускаєте відповідь повз вуха.

Уже через декілька місяців такої практики активного слухання між вами сформується зовсім інший простір. Дитина весь час про щось думає. Щось відчуває. Чогось боїться і щось хоче. І не потрібно ні в першу хвилину, ні на двадцятій – резюмувати, вставляти свої «п'ять копійок», оцінювати й переінакшувати її слова. Потрібно тільки сприймати. Нуль втручання. Тільки інтерес, тільки запитання та увага до відповідей. Тоді починається магія. Як тільки людина зрозуміє та повірить в те, що вона вам щиро цікава, вона почне довіряти, ділитися, відкриватися, перестане фільтрувати інформацію, ділити її на «це можна говорити», а «цього вона (або він) не зрозуміє».

Ми ж щасливі, коли у нас є хтось, з ким можна поділитися якимись навіть незначними дрібницями. Ми щасливі, якщо хтось після запитання «Як справи?» запитає ще й «А чому? А що трапилось? А що ж тепер? А чому ти так вважаєш? А про що ти мрієш? А як ти бачиш цю ситуацію? А покажи! І що ти хочеш зробити з цим?». З такими людьми ми досить швидко відкриваємося, називаємо їх своїми близькими, довіряючи їм. Коли ми живемо з партнером рік-п'ять-десять, ми переходимо на абсолютно побутовий рівень спілкування. Побут – наш простір. І всі ми знаємо, до чого призводить, якщо розмови остаточно зведуться до «не забудь викинути сміття»... З дитиною – ще важливіше не зійти до побутових формальностей. Навіть якщо ви – чудовий батько, проводите з дитиною 1 – 2 години в день, любите і пишастесь дитиною, часто основні теми ваших розмов з нею – побут і навчання, вимоги або прохання, запитання щодо результатів, а не процесів. Частіше розмовляйте про стороннє, не тільки про дім і школу. Цікава телевізійна програма або сайт, смішна картинка – покажіть це дитині, покликайте подивитися разом, запитайте поради у виборі, і головне, запитуйте, запитуйте, запитуйте... Музика, фільми, ігри, соцмережі, нові і старі друзі, конфлікти, симпатії, плітки. Або дивацтва вчителів і однокласників. Новини. Відкриття. Анекдоти. Сни. Ви здивуєтеся тому, як багато знає ваша дитина, наскільки змінився її світ за якихось десять років! Так стають друзями. Тому що друг – це людина, якій ти щиро цікавий.

Друге правило – жодних оцінок. Тим більше критичних. Отримавши відповідь, потрібно з нею поводитися дуже обережно. Будь-яка оцінка може раз і назавжди відбити бажання ділитися. Помилкою буде сказати: «Так, у мене так само (або навпаки) було»... і далі довго розповідати про себе, про свої міркування, про свої історії. Запам'ятайте – у вас є хвилини три на розповідь про себе, на цікаву історію, яка підкреслює ваш інтерес і вашу згоду з позицією дитини або пояснює альтернативну позицію. Краще, якщо це буде щось відверте, приватне, можливо навіть таке, що не «прикрасить» вас. Нічого страшного. Критикуючи себе, ви тільки збільшуєте довіру. Останнє слово залиште за дитиною. Для більшої ефективності – слухаємо дитину не зарозуміло, але так, як слухали б літню поважну людину. Ви ж не перебиває сторонніх словами «Як нісенітниця!» Або «Та як ти можеш таке говорити?»

Третє (якщо йдеться про проблему) – дізнатися бачення дитини щодо її вирішення. Поцікавтеся її прикладами для наслідування, її методами. Послухайте про страхи, побоювання, надії, а також розуміння «правильно» та «неправильно». Якщо ви не погоджуєтеся з її рішенням, спробуйте запропонувати своє, але як дружню пораду та з поясненням, чому ваше рішення буде ефективнішим. І знову – останнє слово за дитиною.

Отже, запитуйте дитину якомога більше. Не оцінюйте її. Не вирішуйте за неї проблеми. Проведіть в такому режимі хоча б три тижні. І якщо ви це зробите, то обов'язково побачите чарівний результат. Дитина, яка раніше обмежувалася відповідями на кшталт «Нормально», перетвориться в людину, яка запитує у вас поради з дуже особистих питань. З іншими членами сім'ї ці три правила працюють ще чарівніше.

Джепелю: <http://blyskavka.org>

OUR AMAZING MEMORY

by Ihor Magun, MD, FACP

Memory is a complex and elusive scientific phenomenon. It is the most powerful tool in everyday human life, yet despite all advances in medicine, there is no full understanding of memory's exact mechanism. To better understand the complexity of the memory phenomenon, experts have divided memory into three distinct but interrelated stages: encoding, storage and retrieval.

The first stage, encoding, is the first step in the memory sequence. This process begins with perception, which is rooted in our senses. For example, when you see a particular scene like a flowing river, you register the color, the sound of the flowing water, perhaps even the temperature if you immerse your hand into it. All these separate sensations (encrypted as a single experience) travel to the part of the brain that is called the hippocampus.

The hippocampus, together with the frontal cortex in your brain, then runs a type of evaluation, determining whether the information is to be stored in long-term or short-term memory. It appears that these evaluations are then "stored" in various locations in the brain. How they are retrieved and brought back to memory is not yet fully known. But it works! People who study this phenomenon also do not yet know which stimuli that warrant memory significance are stored. One thing we do know is that the way we pay attention to something can determine how much we can actually remember.

Brain cells work together during information processing. The connection between one nerve cell and another is called a synapse. Electrical pulses pass through all synapses. As one cell repeatedly sends electricity to another, the connection between them strengthens. Learning and life experiences promote many of these connections. Repeated connections are reinforced and promote perfection of skills. A good example of this might be what happens when someone is learning a musical instrument, an endeavor often associated with the phrase "practice makes perfect."

The second stage of the memory phenomenon is storage of memory. Because there is no reason to remember everything, the human brain is capable of filtering information content depending on how important it may be. Short-term memory has a limited holding capacity, permitting about seven items for a time frame of about thirty seconds. An example of a short-term memory item

could be a telephone number. Important information that initially falls into short-term memory can be transferred into long-term memory. Long-term memory has the capacity to retain an unlimited amount of data.

The third stage of memory is retrieval of information, a phenomenon that begins on an unconscious level and transfers data to the conscious level. The process involves three stages. In the first stage one has to mentally register, retain and retrieve. If any of these three components is missing, it may be that the initial information was not encoded effectively. This could have been caused by distraction, or the information in question may not have been registered in your memory in the first place. Alternatively, there may have been a mismatch between how the brain encoded the information and what cues are being used to retrieve it. An example illustrating this would be examining what happens when you are looking for your keys. If you were distracted when you placed your keys in an unfamiliar location, you may be looking for them for a while. This does not mean that you forgot; it simply means that you never encoded that information in your memory in the first place.

Memory can be fascinating and frightening at the same time, especially as we grow older. As we age, synapses do not function as well as they did when we were younger. Moreover, both the hippocampus and the brain become smaller. The reduction in size and the changes that result occur gradually and vary from person to person depending on genetics and other issues, including diseases. But these changes do not mean people cannot be proactive and maximize their memory options.

Memory loss is difficult to measure, but the old saying about "use it or lose it" is intuitively correct and provides a suggestion on how to minimize the losses and maximize the benefits. Research on this matter has shown that individuals who challenge their brains, stay physically active, eat healthy foods, stay socially active and engage in debates/conversations, learn a new language or learn to play a musical instrument can minimize memory loss.

«Діти – се наш дорогий скарб, се наша надія, се – Молода Україна»

Олена Пчілка

ПИСАНКИ ОКСАНКИ

Казка Лесі Храпливої-Щур

коли спокійно сплять всі добрі люди,
та ще взяли з собою молоточки,
щоб писанки оці побити на
шматочки.

Стукає – розносить вістку лісом дятел:

— Буде завтра Оксанка писанки
писати!

Шепнув на вушко зайчик хом'якові:

— Уже й краски у горщиках готові!

А жовтий лис переказав куниці:

— Купила вчора воску у крамниці!

Сказав ведмідь, гостюючи у вовка:

— І писальце вже є: тоненьке, наче
голка!

Вже під Оксанчину прийшли —
примандрували хату,
та двері замкнені — і нікуди дістатись.
Глип — мишача є дірка край порога.
Туди пролізти, може, буде змога?
Були б, мабуть, якось пролізли нишком,
та їм на лихо пробудилась мишка.
Вона не раз кришками проживлялась
при Оксані,
тож не хотіла, щоб у хатку йшли чорти
погані.

Отак то лісом ці вістки ходили,
аж їх почули дві нечисті сили,
що людям шкодять, тихо не сидять:
один був чортик Куць, а другий Паць.
Почухали чорти потилицю немиту
і раду радили, що й як би їм зробити,
щоб не змогла Оксанка писанок

писати,

Великдень — Боже свято звеличати.

Зібралися вони під ніч, коли вже темно

всюди,

Погналася за ними, скільки сили
і Куцеві хвостяку відкусила...

Хоч хвіст пропав, добрались бруднолиці
аж до яєць біленьких на полиці!

Вже й молоточки підняли високо...

Та ба: тут темно, що хоч викольт око!

І тільки мала розпочатись праця —
по рогах стук Паць Куця, а Куць Паця.

Так вдарились, що аж з полиці впали,
туди, де на столі краски стояли.

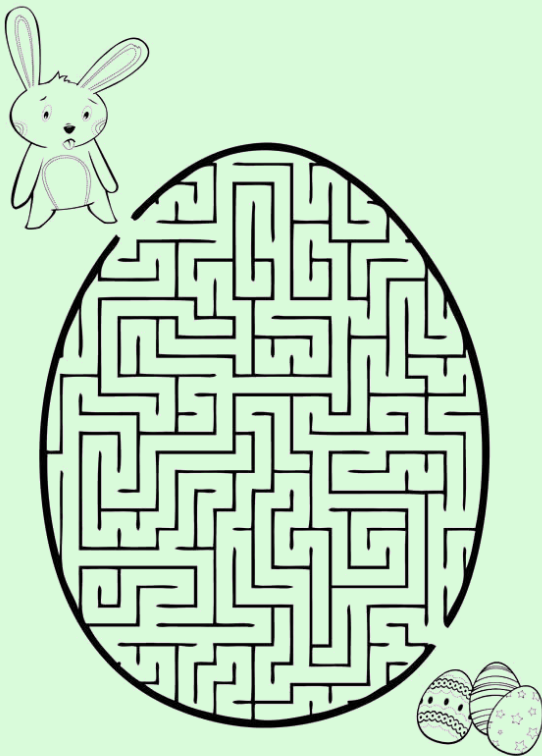
І вилізли із горщиків — ой, нене! —
Куць весь червоний, Паць увесь зелений!
Цього доволі, хоч би й для чортяки,
тож Куць заплакав, Паць собі заплакав.

За матеріалами: Леся Храплива. «Писанка українським дітям». Видавництво «Глобус», Київ, 1993. Ілюстрації Петра Андрусева.

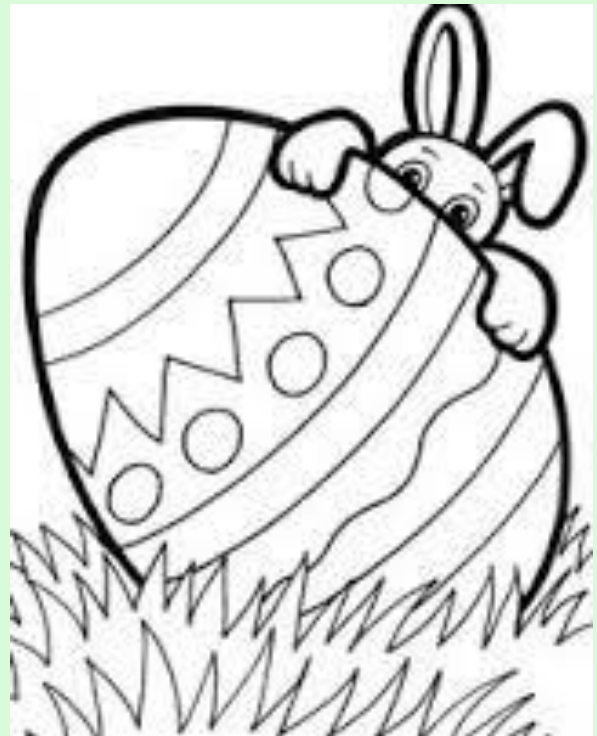
Не знали, як їм утекти від згуби,
бо у норі... там мишка гострить зуби!
Не вирватися їм на двір із хати —
хотіли хоч в куточок заховатись.
Та ба — нема лихим кутка в кімнаті:
Біжать туди — книжки там на поличках
про козацтво сміле,
що то з нечистим жартувати не уміло!

Так бігав Куць управо, Паць уліво,
аж заспівав десь на повітці півень.
Засяло сонце, закінчилась нічка,
чортяки зникли, наче дим із свічки!
Ви бачили, як на Великдень ранком
несла святити писанки Оксанка?
Всім людям радість, Богові прослава!
А Куць і Паць? Це вже не наша справа!

Завдання. Допоможи Зайчику дійти до писанок та розфарбувати їх.

Завдання. Допоможи Зайчику розфарбувати писанку.

Дуже довго бралася до цього перепису, і не через його складність (це не складно), а через «історичний бекграунд». Я мала не раз суперечки про те, чи карменадлі – це обсипані булкою і засмажені відбиті шматки полядвиці, чи їх просто обсмажують і подають з сосом, чи це просто котлета. Тому, невелика історична довідка.

Карменадлі, кармонадлі, кармінадлі та інші пов'язані варіанти слів є похідними від французького «carbonade», а також, імовірно, італійського «carbonata» (Larousse Gastronomique пояснює це, як щось припечене на вугіллі). У німців «Kamandl», «Karbinadl», «Karmonadl», «Karbonadl» означають волову чи вепрову котлету, зокрема з мelenого м'яса. Що цікаво, у Польщі, зокрема Сілезії, кармінадль – це теж щось виключно з мelenого м'яса.

А в тому сенсі, в якому вживається це слово у нас, вперше вжила Maria Ochotowicz-Monpatowa, з дому Ліщинська, в своїй книжці «Uniwersalna książka kucharska» (Львів, 1912). У цій книжці зібрані найкращі та перевірені нею переписи кухні тогочасної Галичини. Читати ту книжку – саме задоволення: тут і запражки, і вушка до борщу, і клюски, і купа інших милих слів. Але також видно суттєвий вплив тогочасної австрійської кулінарної традиції і є трохи страв волоської та французької кухонь. Тому мені видається, що «карменадлі» – це страва австрійського походження та галицької інтерпретації. Ну і як завжди – кожна господиня додає щось своє.

І тепер про сам перепис. Нічого нового я не повідомлю, тільки розкажу, як я це роблю.

По перше, м'ясо. Зазвичай я беру вепрову

КАРМЕНАДЛІ І трохи історії...

Перепис Маріанни Душар, авторки кулінарного дослідницького проекту пані Стефи (panistefa.com).

(свинячу) полядвицю, бо вона м'якша. На кісточці або без. Ріжу її товщиною з палець, відбиваю з двох сторін, солю, перчу і залишаю хоча б на пів години набратися прянощів.

По друге, панірування і смаження. Треба приготувати борошно, яйця і терту булку. Яйця збиваю виделкою, ледь-ледь підсоливши. Відбиті шматки обмакую в борошно, потім у збите яйце, обсипаю тертою булкою і смажу на гарячій олії з двох сторін. Кожну наступну порцію карменадлів варто смажити на свіжій олії, щоб не горіли залишки, які залишилися на пательні.

Модифікації. Я не зрізаю увесь товщ з полядвиці, хоча за правилами потрібно б. Але це суто моя забаганка – мені не подобаються надто сухі карменадлі, а полядвиця, засмажена без рідного прошарку сала, буває сухою. Часом в терту булку я додаю сезам, часом – кмін, іноді травички для запаху – розмарин, майоран. Моя мама складає посмажені карменадлі в ринку і ставить в братруру «доходити». Я, зазвичай, так не роблю, не маю терпіння.

КАРМЕНАДЛІ З ЦИТРИНОЮ

Для приготування карменадлів потрібно 2 фунти телятини, або свинини (м'якоті чи полядвиці), цитрина, 2 яйця, мелені сухарі з булки, борошно, 1 – 2 зубчики часнику, сіль, зеленина петрушки, 1 ложка сметани.

М'ясо нарізати впоперек волокон тонкими скибками і відбити сікачем, змоченим у холодній воді. Посолити, посипати розтовченим часником і обкачати в муці, тоді обмакнути в яйця, збиті з 1 ложкою сметани, і запанірувати в сухарях. Підсмажити в товщі. Карменадлі скласти у змащений товщом посуд, на кожну покласти плястерок цитрини і поставити на 10 – 15 хв. у гарячу братруру. Подавати на полумиску, прикрасити листочками петрушки, окремо подати салату із яблук і цибулі.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Ліда Яхницька
Христина Бойко
Надя Нинка
Ірина Бучковська

Віра Кушнір
Марія Андрійович
Валентина Табака

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка
- вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ока Грицак
Анна Кравчук
Софія Геврик
Оксана Лодзюк

Таня Бедрус
Наталія Павленко
Ольга Дроздович

- суспільної опіки
- стипендій
- у справах культури
- соціальних засобів комунікації
- виховна
- мистецтва і музею
- архівар

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Рома Шуган
Рената Заяць
Ірина Легун
Ірена Рішко
Орися Зінич

Оксана Скипакевич Ксенос
Лариса Тополя
Тамара Стадниченко

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків
Галина Генгало
Галина Романишин
Мар'яна Лівша
Доля Кріслата
Любомира Калін
Христина Мельник
Аліса Сердюк
Ольга Сперкач
Оля Черкас
Іванка Олесницька

– Дітройт
– Філадельфія
– Нью Йорк
– Нью Джерзі
– Огайо
– Чикаго
– Нова Англія
– Центральний Нью Йорк
– зв'язкові віддалених Відділів
– зв'язкова вільних членок

– голова

– членка

– членка

– заступниця членки

– заступниця членки

– парламентарист

– україномовний редактор журналу "Наше Життя"

– англомовний редактор

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Lydia Jachnycky – 1st Vice President
Christine Boyko – 2nd VP – Membership
Nadia Nynka – 3rd VP – Public Relations
Iryna Buczkowski – Recording Secretary
Vera N. Kushnir – Financial Secretary
Maria Andriyovych – Officer at Large
Valentyyna Tabaka – Officer at Large

Oksana Skypakewych – Parliamentarian
Xenos

REGIONAL COUNCIL PRESIDENTS

Vera Andrushkiw – Detroit
Halyna Henhalo – Philadelphia
Halyna Romanyszyn – New York City
Marianna Livcha – New Jersey
Dozia Krislaty – Ohio
Lubomyra Kalin – Chicago
Christine Melnyk – New England
Alisa Serdiuk – New York Central
Olha Sperkacz, Olya Czerkas – Co-Liaisons for Branches-at-Large
Ivanka Olesnycky – Liaison for Members-at-Large

STANDING COMMITTEES

Oka Hrycak – Social Welfare Chair
Anna Krawczuk – Scholarship Chair
Sophia Hewryk – Cultural Affairs Chair
Oksana Lodziuk – Social Media
Tetyana Bedrus – Education Chair
Natalie Pawlenko – Arts and Museum Chair
Olya Drozdowycz – Archives Chair

AUDITING COMMITTEE

Roma Shuhan – Chair
Renata Zajac – Member
Iryna Legoun – Member
Irene (Tetiana) Rishko – Alternate Member
Irena (Orysia) Zynycz – Alternate Member
Larysa Topolya – Ukrainian-language editor of *Our Life*
Tamara S. Cornelison – English-language editor

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /

CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM

171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Phone / Fax: 732-441-9530

E-mail: nazustrich@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003

(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947

E-mail: info@ukrainianmuseum.org

Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

*Pysanky written by Sr. Josaphat Slobodian, OSBM
Писанки писала Сестра Йосафата Слободян, ЧСВВ*

Photo by Manor College. Pysanky are on display at the Ukrainian Heritage Museum at Manor College